

ВЕСЕЛИН СТАМЕНОВ

КЪРВАВА
ВЛАСТ

ФАБРИКА ЗА КНИГИ

ВУЛГАРЕН РОМАН

ВЕСЕЛИН СТАМЕНОВ

**КЪРВАВА
ВЛАСТ**

ФАБРИКА ЗА КНИГИ

ВУЛГАРЕН РОМАН

2013

ВЕСЕЛИН СТАМЕНОВ

КЪРВАВА ВЛАСТ – вулгарен роман

Българска, първо издание

©, **Веселин Стаменов** – автор, 2013 г.

©, **Димитрия Стаменова** – редактор, 2013 г.

©, **Димитър Серафимов** – фотография, 2013 г.

©, **Сибин Майналовски** – предпечат и дизайн, 2013 г.

Издава „БГКниг@”

Осигурявайки професионални услуги от целия издателски и книготърговски цикъл, БГКнига не се намесва в творческата свобода на авторите на импритните издания, излизащи под логото “Фабрика за книги”

ISBN 978-954-8628-60-0

За поръчки и заявки:

0895 207-003

Сюжетът на този роман е плод на въображението на автора. Героите са измислени, но образите им са вдъхновени от действителността. Всяка прилика с действителни лица, събития и факти е случайна. Всичко е добре представена измислена истина.

Не умира човекът, който ни е оставил знание, от което ще се ползваме и след смъртта му.

***Посвещавам на
Христо КАЛЧЕВ***

Коледа. Целият град сияеше от светлини, електронни гирлянди, махащи чучела на Дядо Коледа и неговата курва Снежанка. На Козела му се повръщаше от това настроение. През годините го удряше най-тежката депресия и настроението на хората тотално ампутираше в него чувството на перспектива. Време, в което миризмата на тамян и прясна борина връщаше в паметта на обонянието му вонята на собствената му кръв и черва от телата на синовете му, които умряха заради него и проклетата му от хиляди души, които прати в отвъдното, съдба.

Иван Милетиев-Козела. Легендата. Чумата на съвременния свят и мисия, наречена от неговите хора в ДС – кървав преход на нежната революция. Облечен, както обичаше сам да казва, „като за своето собствено погребение“, той крачеше пеш из булевард „Дондуков“ в София и се гнусеше от лицемерното ѝ опразничаване.

Точно на ъгъла на улица „Бенковски“ го чакаше Аладин Харфан. Мазен, плешив арабин, официално занимаващ се с дюнери, но въртящ цялата контрабанда и скрито финансиране на фондация „Таухид“ в България.

Името му се спрягаше в българската преса предимно във връзка със съмнителни съдружници. Знае се, че той влиза в България през 90-те години, като преди това е живял в САЩ. Няма яснота откъде са финансовите му авоари, нито защо на-

пуска Америка. Той започва бизнес у нас с верига за дюнери „Аладин“. Според официален регистър „Апис“ бизнесът му през годините се разпростира от транспорт до строителство, в над 10 фирми, а за 2005 г. Аладин Харфан е инвестирал в страната 70 млн. евро.

Според българската преса, освен строежа на мол в Плевен, където би трябвало да вложи над 30 млн. евро, сириецът е започнал и изграждане на складови бази в София, в които са вложени над 3 млн. евро. Аладин е собственик на медицински център, търговска верига за черна и бяла техника „Технолукс“, транспортна фирма, фирма „Аладин Билдинг“ и т. н. Като съдружник на Аладин в „Аладин Билдинг“ ООД фигурира Мохамед Усайд Дженият. Данъчната регистрация на фирмата е от 20.05.2003 г., а сирийските капитали са 60%. По време на регистрацията Аладин Харфан, както и съдружникът му Дженият са сирийски граждани. Името на последния се свързва със съюза на мюсюлманите в България, на който Дженият е учредител. Обединението има за цел „възраждане на исляма и връщане на помаците в Родопите към вярата“. През февруари тази година бе арестуван лидерът на съюза – Али Хайредин, във връзка с два сайта, проповядващи джихад. Сайтовете прокламирали радикален ислям, свещена война срещу „неверниците“, промяна на конституционния ред в България с установяване на „халифат“, „шериатска държава“ и др.

Сред намерените в домовете на задържаните по случая са и материали, които свързват органи-

зацията с лица от арабския свят и Западна Европа. Може само да се гадае дали Аладин е финансирал съюза, но, според пресата, той е разследван от службите като един от хората, щедро финансиращи ислямски организации. Сириецът е проверяван и заради наркотрафик и контрабанда.

В края на октомври миналата година отрязаха ухото на друг съдружник на Аладин заради дрога – Имад Шахин, ливанец с български паспорт. Според регистъра той е съдружник на Аладин в „Аладин“ ООД, а през 1998 година дружеството увеличава капиталата си от 50 хиляди на 5 милиона лева.

Имад Шахин е съдружник на Харфан и в „Аладин Транс“.

През 2005 година Шахин е заличен като съдружник в „Аладин“ ООД, но не и от „Аладин транс“. Известно време арабите са съдружници и в „Калиакра Крафт Компани“. В пресата се прокрадна мнението, че отрязаното ухо на Шахин е предупреждение към съдружника му Аладин. Основната версия на полицията е, че нападението е заради заловени в Пловдив 50 кг кокаин. Вероятно арабите са били гарантите за транспортирането на дрогата от Турция през България към страните от ЕС. Кокаинът е внаран по канали за внос от Сирия през Турция. По тези канали обратно се изнасят пари – милиони евро кеш, без да се плащат данъци в България, според българските медии. Средствата отивали в Дубай за стока, тя пък се товарела в сирийското пристанище Алепу.

– Никога не съм се съмнявал в качествата на „Пентхаус“, господин генерал... – каза спокойно и овладяно Харфан, докато размиваше захарта в топлото си кафе. Избраха си тихо местенце, макар и по това време на годината в този ден София да не блестеше с натовареност. Напротив. Козела го гледаше право в очите:

– Чудя се, защо се опитваш да се правиш на умен, като не си?! Знаеш защо сме тук и знаеш какво се иска от теб.

Харфан уби доволната си физиономия. Както казват писателите, дори я захвърли в ъгъла. Отпи малко от кафето и докладва:

– Готови сме да ви изплатим исканото. Една десета с шест нули в единна европейска стойност. Не се съмняваме в репутацията ви, Козел. Не се съмняваме в професионализма ви, но организацията, която представлявам, иска конкретни гаранции за изпълнението...

– Да убиеш бъдещ премиер може да се гарантира само с едно – думата на Господ или Аллах. Бойно Борисов е трън в гъза ви и това го знаят всички...

– Господин генерал! – прекъсна го с остър тембър на гласа. – Забранявам ви да си служите с имена! – каза го втренчил поглед в очите му.

Козела се засмя:

– И ти, и аз знаем, че около нас гъмжи от „тапи“. Срещата ни СРС не я лови, господин Харфан. Ловят

я милионите, които чакам да разкешите в посочената от мен банка – клон Бахрейн.

– За разлика от вашите методи, нашите са чисти, когато правим бизнес. Искахте среща – чиста и невинна – ето, имате я. За какви тапи, за какви устройства говорите?

– За такива... – Козела бръкна във вътрешността на несваленото си палто, извади сгънат на четири лист хартия и каза:

– Днес моят Бог ми прати призовка, арабино. Знаеш ли какво е това? Медицинска експертиза. Издадена лично от шефа на правителствена болница на тази страна. В нея се казва, че генерал Иван Милев, наквото е законното ми име, има злокачествено образуване, причинено от деградиране или изграждане на бронхиалните клетки, изразяващо се в бързо разрастваща се формация и увеличаване на белодробната тъкан. Пука ми на жилетката за политиката, каузата ви и другите глупости! Решил съм да умра, както трябва, горях в ада цял живот! С вашите пари обаче, ще си осигуря рая, докато ме вземе тъмата. Ако искате да ликвидирам Бойко Борисов, преведете парите по указаната схема в предишната ни среща в Сърбия. Другото е строго спазен срок и дума!

Харфан уважително прие листа. Огледа го. Зачете се. Сетне сви очи, казвайки:

– Директен сте. Надминавате това, което съм чул за вас. Нека не забравяме, че вие бяхте избраникът за ликвидацията на един друг фактор във властта на държавата. Господин Доган...

– Аз бях фингарът. Ангажимент, който вие щедро откупихте...

Харфан открадна минута време и каза:

– В колата ми са документите за транзакцията. Подписал съм ги. Няма да ви стисна ръката, но приемоте, че сделката е финализирана. Ще оставя документите на уреченото място и ще включа хронометъра...

– Чудесно. – засмя се Козела. – Не забравяйте, че аз съм наемник, след изпълнението на поръчката не ме търсете повече. Нямам нищо общо нито с вас, нито със сатанинската ви кауза да превземете територията на тази страна.

Харфан сякаш не чу последните му думи. Изправи се, кимна за довиждане и си тръгна. Козела остана сам. След като чу лекия дрън на стъклото на входната врата, затворена от Харфан от външна страна, Козела скочи, извади зигзауера от лявата си мишница и излетя навън. Завари Харфан да пресича улицата, закопчавайки палтото си. Без да чака и минута, изстреля първия куршум в гърба му. Харфан издаде тъп звук, прегъна се назад и се обърна. Козела позна погледа на умирация. Самият той го наричаше „зовът на закланата овца“. Без да се церемони, изстреля още един куршум. Дупка се отвори над дясното око на Харфан и той на мига се просна на земята, сякаш падна от покрива. Минаваща кола наби спирачки, шофьорът изкрещя от ужас. Убиецът се изпари като плюнка на гореща асфалт...

Още същата нощ Ахмед Доган свика спешно заседание в прословутия си Сарай в квартал Бояна, София. Присъстваха най-верните му кучета.

Откри заседанието Сокола с позната му ехидна усмивка:

– Никога не съм вярвал, че такъв колос като Козела ще падне толкова ниско. – каза, запъна се малко и продължи. – Убийството на Харфан запуши всички дупки, които бяха пробити и от ФСБ, и от ЦРУ, Интерпол и всички гнезда на еврейските чакали.

– „Таухид“ е обезглавена. Това означава, че ние сме хората, които ще управляват ресурсите ѝ в тази страна. – включи се доволно Лютви Местан.

Доган обаче играеше роля. Не искаше да дестабилизира най-верните си хора. В очите на Местан обаче видя същата тревога, която го ядеше в стомаха. Истината беше една – конгломератът от служби, зад които стоеше Козела, видимо е взел единственото мъдро за тях решение – чистене на всеки един вреден дивеч. И заплахата за убийството на бъдещия премиер Бойко Борисов, която никога не беше давана за изпълнение, а просто за официално предупреждение, не си беше свършила работата. Време идваше, в което Доган трябваше да сдаде властта, при това под натиск на службите отвън, за да спаси изпълнения със смисъл и лично облагодетелстване негов живот.

Срещата траеше цял час, а целта на Сокола бе

оправдана.

Хората му си тръгнаха мотивирани, с изключение на Местан. Затова, само тридесет минути след извънредната оперативна, той повика дясната си ръка в покоите. Местан седна. Доган си наля уиски „Чивъс регал“ на възрастта на току-що получила пълнолетие американка и започна:

– Време разделно. – отпи – Така се изразяват българите. Започни трайна организация по покриване. Още тази нощ предприеми офанзива. Обади се на Станишев, Алексей и хората му да започнат пълнощавене по министерствата. Заложете капаните. Времето на настъпване започва...

Беше началото на януари 2009 година.

Една година по-късно

– Hotel National... – заповяда с дрезгавия си английски мъжът и подаде на таксиметровия шофьор банкнота от сто долара. Като гладен гарван на мърша, водачът я взе в ръка и прибра в джоба на евтините си китайски джинси. Клиентът се отпусна на задната седалка и само след няколко минути задряма. Сепна се от ръката на таксиметровия шофьор, който му бе отворил вратата и сочеше стъклената входна врата, окантена със златисти рамки, на „Гостилница Национальная“ в Москва. Старият мъж излезе, опъна се като стар котарак, костите и ставите му изпукаха като полиетиленова опаковка за чупливи товари и бавно закрачи към партера на хотела. Влезе. Потърси лоби бара, млада руса рускиня го съпроводи до него. Избра си крайно плюшено кресло и седна. Не чакаше и час, докато пред него застана млад висок левент, на видима възраст 35 години, с пригладена на два ката назад коса и благороднически вид. Тайно беше съпътстван поне от три горили, които се опитаха да се слеят с тълпата в заведението. Неуспешно. Инцидентният домакин извади голям блистер с хапчета, завъртя го в ръцете си, разпука го, в дясната му длан останаха две от тях, хвърли ги със замах в устата си и ги преглътна с минералната си вода.

– Можеше и още да закъснееш. Тук ми харесва.

Ще взема тая вечер да остана. Ако, разбира се, не си поръчал на горилите зад теб да ми прекършат врата като отида да сера в тоалетната след малко. – разговорът се водеше на английски.

– Същият си, такъв, какъвто те описаха, Козел. Нагъл, арогантен и първичен. Ако съм искал да те убия, щях да го направя още на летището или, докато спеше в таксито.

– Какво те накара да простиш смъртта на баща си, Сансон?

– Същото, което ме накара да продължа делото му – България. А ти, копеле коварно, си тази черна магия, която съсипа семейството ми и граденото от него. Ти също така си тази сила, която ще го задържи на позиции. Какво си ти, Козел?

– Баща ти, Морис Алкалай, беше мъж на честта и аз го уважавах.

– Това не ти попречи да го предадеш.

– Сансон, не съм дошъл на съдебен процес тук. Дошъл съм по бизнес. Колкото и да ни е трудно, времето е такова, че ще трябва да погребем миналото си и да започнем да ковем бъдещето си.

– Досуц като в сцена от Марио Пузо, Козел. Убиха кръстника, за да може да се разберат със сина му.

„Много филми гледаш, лайно...“, тази мисъл съзванието на Козела роди, докато гледаше сина на покойния Сабри Морис Алкалай. Личеше си отвсякъде, че преди срещата някой беше изнасял лекции на момчето.

– Слушаш ли ме, Козел? – сепна го въпросът на

Сансон. Козела изкриви сбръчканото си и проядено от белези лице и каза:

– Слухът ми е такъв, че докато слуша глупости, блокира. Говори директно. Вашето руско-еврейско лоби иска да си гарантира бизнеса в България. Енергетиката. Искате гаранции от „Пентхаус“ за сигурността и живота на вашия човек Васил Божков-Черепя.

Сансон замълча за минута и каза:

– Познаваш ли Васил, Козел?

– Нямам честта.

– Така си и мислех. Ако го познаваше, щеше да разбереш, че никога, под никаква форма, нито той, нито организацията ни се е притеснявала за сигурността му.

– Имам удоволствието да познавам реалността, Сансон. Както имам удоволствието да знам, че именно вашето лоби поръча убийството ми на личния ми килър Акулата. Знам също така, че до ден днешен не ви стана ясно моето оцеляване. Също така не ви е ясно, защо се налага да се срещате с мен, а не с обявеното лице за водач на „Пентхаус“ – генерал Богомил Бонев.

– Не се надценявай, Козел. За нито една служба и на запад, и на изток, не е тайна фактът, че, докато ти си жив, „Пентхаус“ не може да има друг водач.

– България се управлява по нов модел, Сансон. Време е тази страна да заживее допустимо самостоятелен живот. Ето защо приех тази среща – за да ти предложи сделка. Схемата с вас ще си остане същата, но процентът, който ще остава в страната

ни, ще се покачва като кура ми при вида на голо момиче – рязко нагоре. И настъпва мир. Границите са отворени за вас, както винаги, но с отчет, достоен за една европейска държава – тридесет и пет. Другото е стара слава. И аз и ти знаем, че членството ни в европейския съюз няма да позволи дори и на най-големите руски сабри да сеят дестабилизация на територията ни. И накрая, но не на последно място, получавате най-ценното – живота на Путин.

– Мишката не може да гарантира живота на котката, Козел. – тонът на Алкалай-младши стана остър и настоятелен.

– Може, когато мишката е в добра позиция. Ако утре нашите европейски партньори увеличат приходите си от членството на България, те несъмнено ще знаят кой е направил жеста... – каза натрапчиво Козела и за миг обърна тона на нормален и овладян. – Аз осъзнавам, че мястото ми не е тук, Сансон. Но нямам избор. Господ е отредил да стоят нещата така. С годините бях вербуван от почти всички най-страшни служби в света. Днес имам позиция в централата на всяка една от тях. Убивал съм по техни поръчки, прал съм парите им и какво ли още не. Днес това, което съм постигнал, съм длъжен да го дам на родината си България. Тя гарантира живота ми, а мисля, че ѝ го дължа.

– Запази родолюбието си за у дома, Козел. Сърцето на нашия живот е бизнесът. Когато неговият ритъм е нарушен, значи се задава кървава намеса. Безмилостна.

– Заплахите също минават през ухото ми като вя-

тър, евреино. – Козела прокара това изречение през зъбите си. Преглътна заседналата буца в гърлото и каза. – Аз съм комуникацията ти с българското правителство. От днес нататък, докато аз не кажа, петдесет процента от приходите в енергетиката ни остават в икономиката на страната. Бленувам за деня, в който всеки един човек на тази планета ще види с очите си и чуе с ушите си истината, че такива паразити като теб и твоя баща, създават рецесиите и пълнят джобовете си от техния мрак за реалността. – пролича си, че последното го каза с омраза.

Сансон Алкалай преглътна мъчно обидата и стреля директно с думи:

– Ултиматумът, който мога да дам на теб и хората, които представляваш, е следният. Нарушите ли създадения с години ритъм на работа, теб и твоето правителство ви чака най-тежката криза, на която сте подлагани. Криза, в която планът „Ран-ът“ ще ви се стори нормална структурна реформа, на фона на това, което ние можем да ви предложим.

Козела се засмя гърлено.

– За това ли Доган поръча убийството на Бойко Борисов? Защото вярва, че отново можете да го върнете на власт? Не си познал, евреино. Не и този път.

– Гаранциите, които ви дават Ленгли и компания, не струват и копейка на изток, уважаеми господин Козел или по-точно „Пентхаус“. Напомням ти, че цялото наше лоби си иска енергетиката в България и днес изтича мирният договор с българското правителство, ако ме разбираш правилно какво искам

да кажа?!

Минути, след като таксито на Козела напусна района на хотела, Сансон Алкалай се премести с антуража си в един от ВИП салоните на хотела, за да обядва. Минаваше 12 на обяд, Москва беше скована от сух студ, който превръщаше падналият сняг в брашно, което пък от своя страна пълнеше очите на минувачите, събрали смелост да обикалят пеш из града-държава.

Румен Овчаров направи точно това, когато влезе на партера в хотела. Свали си очилата и ги забърса от полепилите се сух сняг. Съпроводиха го до салона, в който обядваше младият сабри, иконом го настани удобно пред него и ги остави насаме.

– Имам нужда от чаша червено вино... – каза Овчаров с усмивка. Сложи скъпата копринена кърпа, която струваше сигурно поне три средни заплати в България на скута си и продължи. – Борисов не е магьосник. За три години няма как да разбие това, което сме го градили с години. Грешката на Първо главно управление беше, че, след като разчисти къщичката си, трябваше да разпали вътрешна война в структурите си. Борисов обаче успя да сплоти и обедини лобито на бившата СИК.

– То беше направено с наши пари, Румен... – разговорът се водеше на руски. После сабри довърши за няколко минути рибата в порцията си и каза. –

Козела знаеше за срещата ни. Дори нагло ми загатна, че възнамерява да отседне в хотела. Дяволът се крие в детайлите, а ти много добре знаеш, че умея да ги улавям.

– Спокойно, Саша... – руският на Овчаров – бившият министър на икономиката и енергетиката от предишното правителство в България, беше повече от перфектен. Не се улавяше акцент. – Това са отчаяни ходове. Борисов разчита на добрата си дума с Путин, а и двамата знаем, че нашето, или иначе казано, вашето влияние в Кремъл не може дори да се коментира, в сравнение с това на една мутра от първо главно управление на ДС.

– Да не подценяваме „Пентхаус“. – Сансон беше сериозен, играеше го притеснен и наистина се справяше добре.

Овчаров също осъзнаваше, че думите му трябва да бъдат изпълнени с оптимизъм:

– Правителството на Бойко Борисов в България не е споена структура. Методите на първо главно са най-коварните – сбор от зависими и контролируеми хора. Досиетата на „Пентхаус“, мръсни сделки, дългове, разработки, преписки и пр. Можем да си напазаруваме хора в лобито на управляващите, когато си поискаме. Имаме ресурсите.

– Тогава, защо се хаби да биеш толкова път? – въпреки че знаеше какво следва, младият еврейин пожела да играе до последно.

– Защото ни трябва сигурност в партията, господин Алкалай. – тонът на Овчаров стана повече от сериозен.

Руският евреин и наследник на един от най-великите сабри, събра веждите си в точка от удивление.

– Президентският мандат на Първанов изтича. Идва времето на реформи в социалистическата партия на България, но колкото и скандално да звучи, те вече не са ни нужни...

– Какво?! – току що приетата храна в стомаха на Алкалай завря, виното му стана с кисел вкус в устата.

– Нима искаш да кажеш, че имате друг план от така предначертания!

– Да, имаме. И, повярвайте ми, той е най-сигурният. С вземането на властта от Борисов, ситуацията ни в партията претърпя обрат. Всички представители на лобито решихме да гласуваме доверие на Станишев. Казвам го, осъзнавайки какви гаранции давам, но за вас трябва да е сигурно, че в момента социалистическата партия в България не е разделена, а обединена от общата ни кауза.

Алкалай знаеше всичко това. Чисто тактически беше решението му да го чуе от устата на бившия български енергиен министър. Овчаров и компания – хората, които най-ревностно заставаха преди години зад кандидатурата на действащия президент Първанов да оглави партията, след като падне от президентския стол, днес са се осъзнали, че интересът им далеч не е този. Беше много просто. Ако Първанов оглави столетницата, на стола пред Алкалай щеше да стои самият той, а не Румен Овчаров. Това за Овчаров щеше да си бъде икономическо,

финансово и властово самоубийство. Станишев беше млад, ново поколение политик, умееше да се пазари и знаеше интереса на всички тези стари лисици около него. Най-хубавото беше, че започна да се издига в очите на Сансон Алкалай. Евреинът събра деликатно с език насъбралата се храна по зъбите си, преглътна я още по-деликатно и каза:

– Вече двадесет и три години ние сеем интереса си в България, Румен. Днес той е разклатен от една хунта, която разчита на гаранциите на запада и добрата дума на Путин. Зад това самочувствие на новото ви правителство стоят нашите милиарди. Дойде времето да жънем посятото и започва усилено да ни се пречи. Готови сме да уважим това твоё искане за сигурност в партията. Какви гаранции ще ни дадете обаче?

Без да чака и миг, Овчаров изстреля:

– АЕЦ „Белене“. Единственият възможен вариант руско-еврейските пари да се върнат при законния си собственик. През този мащабен енергиен проект ресурсите на държавата ще минат изцяло и законно във вашите ръце. Реализирането на проекта ще даде сигурност на общата ни работа и щеа даде нови сили и средства да си върнем властта в България.

– Цифра?

– Десет милиарда долара. Първоначална цена. С влиянието си и експертните екипи на партията, можем да я завишим с двадесет процента, но само при положение, че имаме влияние в държавата.

– А правителството? А западните служби?

– Тук е ролята на Ахмед Доган. Който се доказва и пред вас, и пред нас, като сигурен партньор. Да не забравяме, че той е с „проектен“ авторитет в Ленгли и безспорни контакти в „Ал Кайда“.

Сансон Алкалай сложи ръце на масата. Колкото и да се опитваше, не може да скрие доволната си физиономия. Виждаше плодовете на баща си Морис Алкалай, засети в България, които сега „ядеше“ с изобилие и наслада.

Неприятно за него, но следваше и този въпрос, чийто отговор го изненада значително:

– А вашият дял, тавариш Овчаров?

– Ще го договоря с „Рус Атом“. Вие получавате инвестицията на тепсия, ние получаваме властта в България. И времето на новата ера идва. Така всеки е повече от доволен. Парите отново ще бъдат препрани в руски туристически проекти и така ще гарантираме пълно влияние на общото ни лоби. И с евро съюза, и с тези оттатък океана ще договаряме всички капитали, свързани с България, да минават през нас, в частност през вас. Така, като бонус, авторитетът на руските сабри ще порасне двойно пред Путин. Нататък вие сами можете да допишете приказката...

Без да каже нищо повече, докато бе седнал, Сансон Алкалай се изправи бавно и тръгвайки си каза:

– Чувствайте се мой гост тази вечер. В този хотел всичко е на ваше разположение. С нетърпение ще чакам неофициалния доклад на вашите експерти на бюрото си след няколко дни. Искам конкретни цифри и анализи. Искам цялата обстановка без

пропуснат нито един детайл. За всеки пропуск ще отговаряте пред мен лично... – после напусна.

Ден по-късно 10 000 евро полетяха от сметките на социалистическата партия в България към сметките на вестникарска група България, скрити зад законната сделка „информационно обслужване“. Още в самолета Румен Овчаров изготви първите медийни бомби за „китна радост“ на населението и ги прати по имейла на главата на медийната групировка – Теодор Тошев.

Пушейки пурата, Тошев коментира концепцията:
– Време е за революция. – каза той, изпусвай дим от устата си. Сетне отново дръпна, закашля се и повика личния си асистент.

– Веселине, извикай един от отговорните и му нажи това... – посочи папката – ... да започне да излиза от утре. Обади се на Дидо да приготви колата. Излизам.

Асистентът напусна просторния офис на улица „Цариградско шосе“ 47 в София.

– Радвам се да те чуя, Теодор. – след третия позив на мобилния телефон чу гласа на президента Първанов.

– Имаме промяна в плана. Нови ветрове духат от Москва. Тону що Овчаров ми прати, по секретната поща, нова концепция и анализ за публиката.

Първанов замълча. Началнически. После, без да

наже нищо повече, съобщи:

– Ще те приема днес в 18.00 часа. – и затвори. Тошев остави пурата си в пепелника и вдигна отново слушалката на мобилния телефон:

– Веселине, остави Дидо да чака. Ще изляза след пет... – и затвори.

На другия ден – вестник „Труд“:

Бившият енергиен министър наскоро посети Москва във връзка с изграждането на Втора атомна. Според него, причините за забавянето на строителството са икономическите интереси на американските компании в ТЕЦ „Марица Изток“ и на посланика Джеймс Уорлик, както и слугинажа на сегашното българско правителство и Синята коалиция.

Правителството бави АЕЦ „Белене“ заради подкрепата на американците

Румен Овчаров е роден на 5 юли 1952 г. в Бургас. Завършил е висше образование в Московския институт по енергетика, специалност „Атомни електроцентрали и установки“, като инженер физик. Работи в АЕЦ „Козлодуй“. Завършва и Висшия икономически институт „Карл Маркс“, специалност „Макроикономи-

ка“. Специализирал в САЩ, Канада, Франция и Финландия. Бил е заместник-главен директор на „Енергопроект“, заместник-председател на Комитета по енергетика. Министър на енергетиката и енергийните ресурси в правителството на Жан Виденов, министър на икономиката и енергетиката в правителството на Сергей Станишев. Депутат в 38, 39, 40 и 41 НС от Коалиция за България.

Владее руски и английски език. Семеен, с три деца.

- Г-н Овчаров, според вас ще бъде ли построена АЕЦ „Белене“, кога и на каква цена?

- За да отговорим на този въпрос, първо трябва да видим логиката в действията на днешните управляващи, ако въобще има такава. И да погледнем проекта „Белене“ в светлината на антикризисните мерки на правителството.

Очевидно е, че управляващите се провалиха и на практика няма никакви антикризисни действия, така че перспективата пред централата от тази гледна точка е доста неприятна. А възможностите за провеждане на антикризисни мерки от гледна точка на икономиката не са толкова сложни и толкова много. Едното е стимулиране на бизнеса и икономиката на страната с ресурса, който има държавата. Второто е пълноценното използване на евросредствата. И третото - привличане на чуждестранни инвестиции, които, идвайки в България, да работят

за българската икономика. Със сигурност вече можем да кажем, че правителството се провали и в трите насоки. Българският бизнес е в тежко положение, и то благодарение на целенасочените действия на Дянков и хората около него. Усвояването на евросредствата е на равнище 6-7%, въпреки голямото приказване, и България за 2010 г. е нетен донор в ЕС - т. е. повече плащаме, отколкото получаваме, и това се случва за пръв път. И третата страна е провалът с привличането на чуждестранния ресурс. Чуждестранните инвестиции за 2010 г. са 800 милиона или 4 пъти по-малко отколкото бяха през 2009 г. Един от тези провали е и АЕЦ „Белене“. Две години на практика по проекта не се прави абсолютно нищо. А този проект, тези 1 или 2 милиарда, които щяха да бъдат инвестирани за този период от време, щяха да създадат 5-6 хиляди работни места в България, щяха да привлекат чуждестранен ресурс, който да създава работни места в България, да плаща данъци тук, да се плащат заплати. Чрез този обект ние на практика щяхме да дадем сериозен тласък на цялата българска икономика. Но това не се направи.

- Защо според вас?

- Най-елементарният отговор е, че проектът „Белене“ го вкараха в геостратегическата проблематика, т. е. в новото геостратегическо разделение САЩ - Русия. Има нещо вярно и в този ракурс, но той не е цялостен. Защото геострате-

гията, особено когато става дума за САЩ, винаги има и някакъв конкретен прочит, особено в областта на енергетиката. Да, вярно е, че САЩ са решили, че руските енергийни потоци трябва да бъдат контролирани. И те са решили, че страната, която най-добре, най-лоялно към САЩ ще върши това, е Турция. Затова техният напън е този - всичко да минава през Турция. Ролята, която Иван Костов изигра през 1998 г., воювайки с Русия, доведе до това, че вместо България сега да транзитира около 30 милиарда кубически метра газ за Турция, транзитира 16-17 милиарда общо. Останалите минават през Черно море по т. нар. проект „Син поток“, за който някога Костов твърдеше, че това не може да се случи. И България изгуби по проста сметка около 1 млрд. и 200-300 милиона евро от това, че тези транзити не минават през страната ни през последните 13 години. Тук обаче, когато казваме това, трябва да кажем, че тези геостратегически позиции на САЩ са силно зависими от хората, които ги олицетворяват. Докато беше Джон Байърли в България, той не се изказваше срещу „Белене“. И отиде в Москва. Сигурно, ако беше говорил срещу „Белене“, нямаше да отиде в Москва, а сега е там. Новият посланик Джеймс Уорлик не разбира даже и какво говори, той очевидно няма да ходи в Москва.

- А защо го прави?

- Сега върви една такава дилема - дайте да правим 7-и и 8-и блок в АЕЦ „Козлодуй“, а да не

правим „Белене“. Тази идея се лансира най-вече от сините и от Иван Костов. Това е много глупаво, защото по времето на Костов експертен съвет на тогавашния Комитет по енергетика взе решение, че 7-и и 8-и блок на „Козлодуй“ са значително по-неефективни икономически, а и радиационно по-спорни от новите блокове в „Белене“. Но американският посланик си представя, че в „Козлодуй“, ако стане така, 7-и и 8-и блок ще са уж с американски реактори. Той навярно не е разбрал още, че „Уестин хаус електрик“ - американската компания, която беше в началото на развитието въобще на ядрената енергетика, вече отдавна не е американска, тя е японска. И той си представя, че един от проектите на тази компания ще бъде изграден в „Козлодуй“. Само че този проект не е изграден никъде, той тепърва се лицензира за една от площадките в Калифорния. И цената му ще бъде може би между 3 и 4 пъти по-висока от АЕЦ „Белене“. По никакъв начин няма да превъзхожда и от гледна точка на безопасността. Но той си приказва посланикът. Такова говорене има обикновено и някакъв конкретен икономически интерес.

- Какъв е той?

- Конкретният икономически интерес е много простичък. Едно от твърденията е, че за „Белене“ няма да има пазар. Аз пък твърдя, че ще има. Тези, които се страхуват от „Белене“, се страхуват, че ще бъдат изместени от този па-

зар, и то не някъде в региона, а в България. Пак ще отворя една скоба - до момента няма голям енергиен проект в България, който да е реализиран без американците. Те са досега три големите проекти. Единият е реконструкция и модернизация на 5-и и 6-и блок в „Козлодуй“. Другият е заместващата мощност в ТЕЦ „Марица Изток 1“, който беше по-малко от 1 милиард долара, сега вече е около 1,5 млрд. евро. И третият е ТЕЦ „Марица Изток 3“, който беше американски проект на компанията „Ентърджи“, а после поради кризата се препродаде на италианската компания „Енел“. Всички тези големи проекти са с американско участие. Когато Костов някога налагаше проектите в „Марица Изток“, той сключи договорите така, че България е длъжна да изкупува електроенергията от тези две централи за 15-годишен период по изключително високи цени, които са горе-долу два пъти и половина, почти три пъти по-високи от цената на ТЕЦ „Марица Изток 2“, която е държавна. Едната централа - ТЕЦ 3, вече се е изплатила около 5 години, т. е. след 10 г., когато „Белене“ влезе в действие, за нея този задължителен период на изкупуване ще свърши. ТЕЦ „Марица Изток 1“ ще има още няколко години и след влизането на втория блок на „Белене“ в действие. Но когато влезе „Белене“ в действие, неговата електроенергия ще бъде на цени приблизително два пъти по-ниски от цените на тези две електроцентрали. И тогава гарантира-

ният пазар на американците и гарантираните печалби изведнъж ще се изпарят.

Джеймс Уорлик, доказан хомосексуалист, играещ посланик на САЩ в България. Седнал на удобно кресло в зимната градина на бутиков хотел „Вила Арфа“, разгърдил се от халата, се наслаждаваше на приятния масаж, който млад, строен, полугол левент му правеше на отрудените от дипломатическа работа в България рамене. Велчев беше един от най-близките хора на премиера на страната. Влезе, облечен делово, с вестник „Труд“ в ръка и застана пред Уорлик.

– Какво? Няма ли да пиете поне един фреш? – попита Уорлик с разваления си български.

– Нуждаем се от съдействието ви, господин Уорлик. – каза Велчев.

– Нима не го получавате всеки ден?!

Велчев отвори вестника, обърна го пред посланика и посочи с десен показалец не толкова красивата мутра на Румен Овчаров.

– Започват да атакуват, при това сериозно!

Уорлик се вгледа внимателно в статията. Българският не му беше най-добрия за четене, но схвана за какво иде реч в статията.

– Нали вие заявихте, че службите ви имат начини да се договорят трайно с руското правителство. Нали със самочувствие размахайте папката „Коджел“ ден преди изборите. – Уорлик прибра вест-

ника. После продължи: – Не отива на един посланик да влиза в конфликти с представители на опозицията, още повече да заема страна. Това ще повлияе зле на авторитета ми. Ще ангажирам експерти да коментират думите на Овчаров и да ги оборят. Аз няма да се намесвам. Ако няма друго, си свободен. Съжалявам, че пропътува толкова път за безмислен разговор. Велчев напусна.

След приятния масаж, посланикът реши да обядва, поръча обяд в стаята си, намекна на масажиста да се качи няколко минути по-късно и доволно се запъти към асансьора.

– Мистър Уорлик... – сепна го дамски глас на английски откъм гърба. Обърна се. Беше една от рецепционистките, държаща плик в ръка. – Оставиха го за вас. Правителствена поща. Охраната провери плика.

Посещението на посланика на Пампорово в работно време беше неофициално. Той се смути за миг, взе рязко плика, погледна един от градовете си, който го следеше изкъсо в салона. Онзи кимна положително. После, без да каже нищо повече, се обърна и влезе в асансьора. Вътре, прояден от любопитството си, отвори плика и замръзна. В плика с държавен печат имаше куп цветни снимки с добро качество, а на тях ясно се виждаше дипломат номер едно на САЩ в България, приклепнал между краката на атлетичен мъж и жадно и видимо с удоволствие му правеше фелацио.

Изпусна снимките заради шока. Тупна рязко гръб в стената на асансьора и бавно се свлече, ридаей-

ни...

Няколко дни по-късно:

Американският посланик Джеймс Уорлик заяви в ефира на БНР, че „има два въпроса, които България трябва да си зададе - дали АЕЦ „Белене“ е икономически обоснован проект, като той трябва да се оцени по отношение на всички икономически параметри, и на второ място - дали осигурява енергийната сигурност за България и за целия регион“.

По думите му, на тези два въпроса не е отговорено достатъчно ясно, а става въпрос за милиарди левове и за бъдещето на енергийната ни система.

По думите на Уорлик, „Шеврон“ са готови да дойдат в България веднага, за да проучват потенциалните находища на шистов газ. „Надявам се, че правителството ще реагира бързо, за да позволи такива проучвания, за да се разбере дали има находища на шистов газ“, добави американският посланик.

Според Джеймс Уорлик, споразумението за многосистемна връзка с Гърция и преговорите за подобни с Турция и Румъния са правилен ход, защото гарантират енергийната сигурност на България. Дипломатът подчерта, че не трябва да се разчита единствено на Русия като из-

точник на ресурси.

Комисар Васил Станков, известен повече като Акулата, хвърляйки на улицата опаковката от дъвната, която сложи в устата си, намести сакото си, затвори вратата на служебния си джип от ДАНС и закрачи напред към ВИП-а на летище „София“. Иван Милетиев-Козела премина изходната врата с кисела физиономия, видя го и още толкова се разкисели:

– Защо не доведе и военния оркестър? – каза нервно той, слизайки бавно по стълбите и довърши. – Залепил си ми трима красавци още от митницата. Да не съм Лили Иванова?

– Сигурност, генерал. Знаете, че премиерът ме е ангажирал лично с вашата сигурност. Пък и трябва да бъдете под наблюдение на службите. Постът „глава на „Пентхаус“ е на правителствено ниво, пък и имаме тревожни новини...

Последните думи преминаха през стомаха на Козела като предменструален спазъм. Влизайки в джипа на Акулата, поиска цигара. Акулата го погледа учуден. Козела смръщи вежди:

– Давай по същество, копеле ченгеджийско. Няма да пукна без цигара. Знам, че нямаш...

Станков се направи на обиден. Не, че не беше свикнал с острия език на Милетиев, но от време на време му гръмваше бушона. Преглътна неврозата и се наведе леко към Козела, отвори жапката на автомобила, извади няколко снимки и бели листи и

наза, поднасяйки му ги:

– Както очаквахме. Зелена светлина от Москва за червените. Шесто управление получава ресурс... – завъртя ключа на стартера и потегли.

На снимките Козела позна една стара мутра – Димо Вергил Димов или ДВД. Адвокатът на покойния Нерон – босът на ВИС – 2, да му е лека пръстта. Беше с някакви мъже на маса в позната обстановка. Без да се взира, върна погледа си към комисаря от ДАНС и поиска с очи още информация. Акулата гледаше напред, шофираше и докладва:

– Идват времената на ментетата. Колкото и да се опитвахме да го почистим с тактика, рецидивът е непредвидим. С теб успяхме да детронираме влиянието на Черепа, това ни събра, Козел. Но от днес влиянието на Черепа и така наречения бизнес-клуб „Възраждане“ е в историята. От кукловод Първанов се оказа марионетка. Днес лично председателят сабри в Москва – Сансон Алкалай, е свалил „лампазите“ на президента и е „канонизирал“ Станишев.

– Кажй ми нещо, което не знам, момче. – издразни се Козела. Пак се огледа за цигари. Безмислено.

– Станишев кове нов „Пентхаус“, Козел.

Милетиев преглътна тежко. Чу се. Поиска с поглед Акулата да продължи.

– Събира старата дружина от Шесто. Оцелелите. Лидерът на организацията е Димо Вергил Димов, началник щаб – Асен Попов – Трактора.

– Разиграли са се мишките, че я няма котката... – промълви Козела под носа си.

– Не се цели само твоето убийство, Козел. Цели

се държавата да изпадне в колапс. Новият наместник Станишев е заповядал, с цената черна чума да тръшне държавата, но влиянието на новия „Пентахус“ да пребъде.

– Това означава, само едно, момче... – Милетиев продължи да мисли на глас – ... връщат се събитията от 90-те години на миналия век. Връща се кошмарът.

Година и половина по-рано:

Потънала под снежни преспи и забулена в мъгла, България посреща гост, пред чиито ледени обятия бледнеят и най-мразовите капризи на зимата.

За откриване на т. нар. „Година на Русия в България“ пристига човекът, който за 8 години погребва всяка надежда за либерализирането на Русия и разруши основите на политическия живот там. При президентството на Владимир Путин Чечения бе превърната в пустиня, а жителите ѝ подложени на повсеместен терор. През годините на неговото управление понятия като свобода на словото, на медиите, на сдруженията, загубиха всякакъв смисъл в Русия.

Независимият от държавата бизнес бе заличен като икономическо понятие, а най-известният негов представител – заточен за всеобщо назидание в Сибир.

Двама от най-гласовитите публични критици на

Кремълския режим – уважаваната и слушана и на Запад Анна Политковская и крайно острият и непримиримо враждебен лично към Путин Александър Литвиненко – бяха ликвидирани физически. Безброй са провинциалните журналисти, правозащитници, еколози, чийто имена остават непознати на широката общественост, и които загиват незабелязано или се подлагат на гонения и изолация заради гражданските си позиции.

Системата на политическите партии, на изборната демокрация и равноправния обществен дебат на идеите не съществува в Русия на президента Владимир Путин. Тя бе заменена от авторитарния модел на „вертикалата на властта“, от господството на обвързана в зависимости от мафиотски тип олигархия. Текущият процес на предаване на върховната власт в държавата от едни ръце в други и тоталното изключване дори на идеята за политическо съревнование на различни кандидати илюстрира най-добре характера на режима в Москва.

В световен мащаб днешна Русия дължи своята мощ на два фактора. Единият – това е съществуващата от съветско време, и както вече бе обявено, подлежаща на разширяване и модернизация армада от ядрени ракети. Другият е експлозивно растящата цена на енергосуровините, с които Русия все още разполага в несметни количества.

Това са причините и то съществените причини, които карат т. нар. „западен свят“ да се среща, да разговаря и да прави бизнес с обитателя на Кремълския дворец. Да премълчава на официално

ниво, когато той възражда, както в началото на миналата година в Мюнхен, заплашителната реторика на Студената война. Да преглъща все нови и нови ограничения за западните инвеститори в Русия. Да се примирява с ренационализацията на руската икономика и с агресивността на Москва при осуетяване на плановете за алтернативно енергоснабдяване на Западна Европа. Да продължава да прави бизнес с Русия и да се съобразява политически с нея като страна постоянен член на Съвета за сигурност.

Да приема Путин като неминуем партньор, но не да му се обяснява в любов. Да гледа на Русия като на сериозен и важен съсед, който не бива да бъде пренебрегван, но не да ѝ декларира вечна признателност и преклонение заради въображаеми благородни помисли в далечното или близко минало.

Точно обратното става в България днес.

С инсценировката на визитата на Владимир Путин, сегашният политически и бизнес елит на България – новоприетата членка на Европейския съюз и НАТО – показва пред целия свят, че не се е освободил от бремето на миналото. Демонстративното преклонение, сантименталничене и сервилност пред Русия, пред нейната икономическа експанзия, лично пред нейния президент и обкръжението му, са петно върху новия облик на страната в Европа.

Всъщност става дума за облика, който всеки патриотично настроен и демократично мислещ човек би желал България постепенно да придобие. Защото сегашната проруска кампания пасва изряд-

но към наличния и изграждан с десетилетия грозен образ на Родината като най-верен сателит на Москва. Все още такава е преобладаващата слава на България на Запад от Нови Сад. И кампании като сегашната, колкото и да се украсяват с етикети от рода „вечна благодарност към братята освободители“ или „нашият гарант за сигурни енергодоставки“ само допринасят като образ на България да се налага казаното от един руски официален представител в пристъп на откровеност – „нашият Троянски кон в Европа“.

Колкото до енергийната сигурност и очакваното кранче към горещия поток на руска енергия, което стиска в ръка Владимир Путин... Украинци, поляци, грузинци и дори белоруси усетиха с измръзналите си гърбове през изминалите две години какво означава реална енергийна политика. Те знаят колко струват подписите под договори, когато на дневен ред идва наказанието за политическа непокорност и за предимство на националните приоритети.

Тогава братската прегръдна бързо се превръща в ледени обятия.

Нека покажем, че не се плашим от прикрити заплахи. Нека докажем, че има българи с достойнство. Нека припомним, че България е имала синове като Стефан Стамболов, Захари Стоянов и Димитър Петков – благодарение на техния кураж и твърдост тя е оцеляла и се е измъкнала от северните задушавачи обятия.

Днес за нас това е къде-къде по-лесно. Трябва само да си припомним член на какво семейство

стана България преди точно една година. И към какви ценности се е присъединила. Да излезем и гласно да заявим, че принципите, които олицетворява днешният руски президент са вредни и са ни чужди.

Васил Станков–Акулата изслуша внимателно полемиката от телевизора с интерес, въпреки че доста работи не разбра. Стоеше в просторния кабинет на един от най–богатите българи Васил Божков–Черепата. Магнатът беше седнал удобно в креслото си, гледайки доволно Акулата и след като изключи телевизора каза:

– Внимавайте какво си пожелавате, щото може и да ви се сбъдне. Станков, ти интересува ли се от политика?

– Не, господин Божков. Интересувам се от финанси – стремя се да ги правя все повече в джоба си.

Божков се засмя гърлено и каза:

– Че то е едно и също. На колко оценяваш главата на Козела?

– Двеста хиляди евро.

Нито тик по лицето на Черепата не помръдна.

– Толкова години съм оцелял в бизнеса, защото съм правел сам сделките си. Убийството на Козела ще ми даде сигурност и авторитет в задаващото се правителство. Затова този път искам да купя предателството ти към него на по–висока цена.

– !?

– Стани част от моята армия! Стани част от моята империя, Станков!

– Това е голяма чест, господин Божков. С радост ще приема. Наемник като мен винаги е мечтал за такава оферта. Парите за главата на Козела обаче, искам да са сигурни. Петдесет процента, както говорихме – днес. Другарите, когато приемат мършата на генерал Милетиев в моргата на Пирогов.

Черепата не чака и минута. Изправи се леко и натисна бутона на стационарния си телефон. В просторния, изпълнен с десетки исторически ценности и артефакти кабинет, влезе Асен Попов, известен повече като Трактора и неформален командир на новата политическа полиция на властта – ДАНС. В дясната си ръка държеше дипломатическо куваче, застана на масата пред Акулата и го отвори. Вътре, добре надиплени, бяха банкнотите от по 100 евро. С каменния си поглед Трактора, каза тихо:

– Сто хиляди евро. Искаме Козела мъртъв до час.

– Останалата част от парите, как ще получа?

Трактора извъртя поглед към Черепата, видя кимването му и се върна към Акулата:

– Сега ще ми докладваш къде точно ви е срещата с Козела. Аз ще подсигурия трасето до там. Ще ти монтирам тапа на гърдите, ще се облечеш добре. Уверя ли се, че Козела е труп, ще получиш още един такъв портфейл и... – пак се обърна към Черепата, видя поредното кимване и отвърна погледа си от него, връщайки го към Акулата, довърши:

– Ще получиш и нова задача.

Една от професиите, които Козела мразеше от цялото си сърце, е тази на театралния актьор. Дразнеше го поведението и евтината манипулация, която уж минаваше за изкуство. А когато се нервеше от нещо, винаги получаваше киселини. Затова, докато изиграваха сцената по „убийството“ му с Акулата, коремът му вреше.

– Козелът е мъртъв. – съобщи Станков по дадения му от Трактора мобилен телефон. Другият веднага затвори. След минута в стаята, в която се разигра „театърът“ на изоставен от държавата ведомствен апартамент някъде в „Люлин“ 1, нахълтаха качулки. Бяха четирима. Добре снаряжени мъже с пълно бойно. Завариха стаята празна.

Козела и Акулата изскочиха от съседния апартамент и в галоп се спуснаха надолу по стълбите. Докато прескачаше стъпалата, Акулата извади малко устройство, напомнящо дистанционно управление на автомобил и натисна бутона му.

Това беше последната мисия на баретите. Взрив отнесе ведомствения апартамент.

– Ало? – Трактора звучеше задъхан.
– Прочети си молитвата, ченге. – чу дрезгавия глас на Козела.

Връзката прекъсна.

Беше 2 сутринта. Черепа стоеше изправен до прозореца на кабинета си, държейки спейсфона си в ръка. Позивна нямаше. Шокира се, когато му съобщиха, че Трактора иска да го приеме. Седна на стола си зад бюрото и поръча да го поканят.

Трактора влезе задъхан. Погледна го и събщи:

– Капан. Козела е крачка напред...

Черепа прие лошата новина хладнокръвно. Така, както винаги правеше. Мъртвешки поглед. Нито един жест или мимика не издаваше истинската му позиция. Беше бесен.

– Асене, това че Козела е крачка напред не ни спъва. Спъва ни фактът, че Борисов е километър пред нас... – нямаше представа, колко бе прав. Показа го времето.

Два дни по-късно Асен Попов-Трактора, придружаван от солидна охрана, напусна централата си – плувен комплекс „Спартак“. Понечи да влезе в личната си и бронирана G-класа на „Мерцедес“, зад гърба му бяха трима от охраната.

Часът беше едва 19.00 часа, зимно време. Тази вечер Трактора беше решил да се отдаде на релакс. Малшанс или зла орисия. На секундата преди да

се вмъкне изцяло в бронираното „кубче“, профуча първи куршум, заби се в гърба му и буквално го избута навътре. Профуча втори, който мина над него и изсвири в бронята. Трети и един от охранителите тупна върху шефа си с окървавена глава... Паниката беше неизбежна. Един от гардовете събра сили, набута трупа на колегата си и Трактора в колата, тръшна вратата и даде знак на шофьора да потегля. Следващ изстрел нямаше.

Козела прибра снайпера бесен. Минути след като кортежът на Трактора излетя с бясна скорост, той хвърли сака в BMW-то и също изчезна в коктейла от мрак и мъгла, които му изиграха кутсуз за вечерта.

10 дни по-късно:

Васил Божков-Черепя вечеряше сам в ресторант Minako на хотел „Hilton Metropole“ в Лондон. Както винаги, се бе отдал на мислите си, анализираше... и както сам казваше, докато мозъкът му работи, и той работи. Не усети как един от салонните, управители се доближи до масата и тихомълком му съобщи, че има гост. Черепя се стресна леко и даде знак гостът да бъде поканен. Минута по-късно на масата

седна Младен Михалев–Маджо. Крупен бизнесмен от България, но не и от ранга на Божков.

– Благодаря ти, че прие срещата... – започна Божков, не в стила си.

– Радвам се, че я поиска. – отговори Маджо, имаше доволен вид. Без да чака пояснения, продължи:

– Отново едно име всява страх в България. Козела.

– Не очаквай да бъда толкова елементарен. Поводът е тактиката на Борисов.

– Козела е негов наемник?

Маджо го прекъсна:

– По скоро имат общи приятели в Ленгли, Мосад и МИ–6...

– Което започва да пречи на бизнеса?

– И не само,... но и на държавата. Започвам сериозно да обмислям оттеглянето си, а с това половината икономика на България идва с мен...

– Да не би да искаш да обявим война?

– Не. Нещо по–меко. Искам съюз. Заедно ще постигнем повече...

– Моят бизнес и твоят бизнес са два далечни полюса... – Маджо вдигна рамене.

– Да, но се нуждаят от едно единствено нещо – контролируема власт...

– Тя се купува...

– Не и тази, която идва в България. – каза Черепа и бе прекъснат от познат зад гърба му глас.

– Вие никога не сте я контролирали!

Настана един от редките случаи, когато Божков го побиха тръпки. Обърна се и видя Козела. Генерал

Иван Милетиев го заобиколи и седна до празния стол на Маджо.

– И тази добра, Череп, едно добър ден не заслужавам ли?

Божков се обърна към Милетиев. Попита го:

– Каква ти беше цената?

– Това, за което ти говореше... – отговори Козела и продължи. – И не се притеснявай, момче. Няма да те убия. Поне засега. Тук съм да ти съобща някои неща. Първо – курвите от „Позитано“ никак няма да са ти полезни в съветите, но от днес обстоятелствата са нови. Има нов Кръстник и той се казва Иван Милетиев–Козела. Което означава, че тридесет процента от бизнеса ти ще минава през моите офшорки. Опитът да ме убиеш с Трактора ме вдъхнови и това повлия на цифрата, която обявих...

– За това ли се опита да убиеш Трактора? – попита Божков, който пак не показва, че не е на себе си от шок и бяс.

– Да, оцеля копелето за съжаление. Докладвахам ми, че бил с бронижилетка, а премиерът Станишев е заповядал да засекретят атентата. Правилно. Ако обявят факта, че Козела отново е в „А“ група, приходите им към черната каса ще секнат.

– Западните служби не са Господ, Козел... – опита се да го провокира Божков.

– Както и влиянието на сабри Алкалай–младши, Череп... Твоят човек, президента Първанов, е във играта. В безизходица си. Не гледай към Младен, той е капан, за да седнем на една маса. – Последното сякаш го издекламира Козела и изненадващо

подаде ръка към Божков:

– Диъл?

– Забравяш новото лоби, Козел. Защо да се отчитам на теб, а не на ДВД или новия „Пентхаус“?

– Забравяш кой след няколко месеца ще спечели изборите...

Така и стана, само след няколко месеца ГЕРБ спечели изборите и Бойко Борисов стана премиер.

За този бурен случай Акулата и Козела си спомниха във вечерта след прибирането на Милетиев от Москва. Пиеха евксиноградска ракия, стар резерв на Станков от долапа в родната му съща в село Делчево, близо до град Гоце Делчев и гръцката граница. Акулата умееше да готви, при това доста добре. Беше нарязал туршия от кисело зеле, направи топла пилешка каварма с манатарки, свежо сирене, хляб с чубрица. Колко малко му трябваше на човек – мислеше си ченгето, преглъщайки апетитно от манджата, сръбвайки по малко ракийка с планинска вода. Вгледа се в апетитно мляскащия генерал и смени темата:

– Утре около 14 часа трябва да сме в Солун. Ще минем границата като местни българомохамедани. Ще сменим и гардероба, приготвил съм два анцуга, в колата са.

– Сигурен ли се, че хората на ДВД и Трактора не са надушили „пътеката“?

– Имам гаранции и топла връзка с централата. Докладват ми на всеки 10 минути по сателитната система на личния ми iPhone.

– Трактора е оставил стотици къртици в ДАНС. Това копеле от години умее да управлява.

Едното от условията на Козела, за да се върне на служба в България, беше да има свой личен апостол, проверен и доверен. Радваше се, че именно Станков беше човекът, залепен до него. Странно,

но факт, на моменти го чувстваше много близък...
Като син.

– Не чети в думите ми страх, Василе... – каза като от веднъж генерал Милетиев, премляска последната хапка в устата си, оригна се звучно и продължи. – Врагът ни най-малко не е за подценяване. Дойде времето на надхитрянето, а не мога да кажа, че в това ми е силата, момче. До сега винаги съм се доверявал на инстинктите си. Като хищник. Винаги съм вярвал, че ще дойде ден тези инстинкти да ме предадат. Моля се, ако има Господ, да ми даде сили този път да не се проваля. И не, защото ме е страх от смъртта. Страх ме е от това, което ще оставя след себе си...

– Странни неща говориш, генерале. – Станков наистина бе учуден от депресивната нотка в думите на Козела. – Никога животът ни не е бил толкова сигурен, както до сега. Поне от външни влияния. Иначе казано – съдбата, Господ или висшата намерса – както искаш, така я наречи – ти е дала сила, която днес използваш. Ти си жива легенда, генерал. Контактите и влиянието ти в централите на най-големите служби в света днес ти дават сигурност в България. Ти си човекът, създал топлата връзка на това правителство с Ленгли, МОСАД, МИ-6 и дори ФСБ, както и руско-еврейското лоби на покойния сабри и ред други играчи в световната власт. Ти си човекът, който осветли „факта“ за нашата държава – че ислямският тероризъм е клон на най-мощните еврейски лобита в света. Докато ти си в България, животът ти е по-пазен от този на премиера.

– Това е за сега, момче. – Козела продължаваше да мисли на глас. Понечи да каже нещо друго, но пак повтори, този път с въздишка. – Това е за сега...

– Козела и ибрикът му от ДАНС са в района на град Гоце Делчев... – докладва Асен Попов–Трактора, сядайки на креслото.

Срещу него изправен стоеше Димо Вергил Димов, известен в мутренските среди като ДВД. Адвокатът на мафията, управлявал юридически империята на ВИС–2, дълго време лавирал сред най–големите глави на престъпния свят в България, днес играещ го един от главните кукловоди в държавата, държеше в ръка чаша с бърбън, набор на малката му дъщеря. Направи весела мимика на лицето си, отпи и каза:

– Значи, все пак срещата ще се състои.

– Неизбежна е... – На ДВД му се стори, че сякаш Трактора въздъхна тежко.

Попов се бореше с дерзанията си:

– Козела е признат висш офицер от „Дун Девам“. Титлата му беше дадена лично от старата дама, след като очисти няколко арабски принца по тяхна поръчка.

– И за това получи така жадуваната от МОСАД амнистия. – ДВД се направи на разбирач. Не му се получи.

– Много от нашите действия зависят от резултата

на тази среща. – продължи Трактора, сякаш правеше тактика върху карта на бойно поле. Не го свърташе на едно място. Стана. Направи няколко крачки и се обърна. – Не можем да стоим и да чакаме, адвокате. Трябва да действаме.

– Как? – гласът на Димов прозвуча някак заповеднически.

– Както винаги по време на лов. Ще пуснем стръвта.

Трактора бързо отиде до бюрото си. Намираха се в плувния комплекс „Спартак“, взе един от мобилните си телефони, набра и го постави на дясната си ушна мида.

– Ало, Дачков! В новия брой на вестника искам да излезе статия. Първа страница.

Два дни по-късно - вестник „Галерия“:

КОЗЕЛА Е ЖИВ?

НАЕМЕН УБИЕЦ ОТ ДС НА ЩАТ В УПРАВЛЯВАЩАТА ПАРТИЯ

Генерал Иван Милетиев - страшилището на комунистическите служби е тайният агент на премиера.

(Ударната медийна бомба беше съчетана с перфектна таблоидна графика и с две снимки, едната - ретро на Козела, а другата - актуална на младия премиер Бойко Борисов.

Следваха две страници луди разкрития, как ГЕРБ рекетира олигарси и чужди инвеститори, а острието на коварната схема на управляващата партия бил именно обявеният за мъртъв генерал от прехода.)

Средиземноморската вечеря се отрази изключително добре на перисталтиката на Козела. Grand Hotel Palace – един от най-добрите хотели на Солун, впечатляваше с лукс и изисканост и най-важното – изключително качествена храна. Козела й писа осем по шестобалната система, поръча скъпо вино, по избор на келнера, и се наслади на мига.

– Държиш се като истински аристократ, Козел. Не прилича на документите ти за самоличност това поведение. – Акулата разби илюзиите на старата ченгеджийска кримка. – Да не би да имаш някакви притеснения?

– Никакви, освен една дълга опашка на гръцките власти. Засекли са ни още на границата. Не и без помощта на Трактора... – вкара в ред мислите си Козела.

– Покрил съм нещата. Костваше ми много усилия. Докладът, който ще стигне до хората на Трактора в нашето МВР, ще бъде забавен подобаващо.

– Брей, какво нещо била властта... – Козела доволно иронизира. Получи се.

Час и половина по-късно пред входа на хоте–

ла паркира елегантен лешникокафяв „Линкълн“ от последните модели, от който излязоха двама, придружавани от същия брой градове. Резервираха си един от президентските апартаменти и заявиха маса за вечеря точно в 21 часа. Поканата на Козела дойде половин час по-рано, докато се бръснеше. Пусна позивна на Акулата и за 20 минути се привлече във вид. Навлече чисто нов костюм „Армани“, модел от колекцията, правена по поръчка на Ясер Арафат, заля се с любимия си „Паша“, сложи пура във вътрешния си джоб за разкош и тръгна към салона в който щеше да се състои вечерята.

Срещата беше опасна, но важна. Двамата символични домакини бяха Алън Зайгер и Едуард Щи – личен асистент на мис Смид, покойната дама – генерал от еврейските тайни служби.

„Да не сме се събрали на пионерски лагер?!“, развеселено прокара мисъл през съзнанието си Иван Милетиев, докато келнерът го настаняваше пред евреите. Акулата закъсна с минута, явно пак проверяваше сигурността.

– Е, господа. Радвам се да ви приветствам с „Добре дошли“... – Козела започна на английски. Акулата го говореше откъслечно и се очертаваше, че тази вечер той ще е свидетел на „играта“.

„Колко си... стар, Козел...“, депресивната нотка в мисълта го шибна, като удар от словесен куршум. Искаше му се да си каже „излишен“, но негативно-то чувство не успя да се развие:

– За нас е изключителна чест да бъдем тази вечер с вас, генерал Милетиев. Трябваша ми два дни,

за да изчета досието ви в „Дун Девам“. – започна представилият се като Зайгер.

– Съдбата ми не става за художествена литература, мистър Зайгер. Убедили сте се навярно в това?

– Ни най-малко, Коджел. Истината е, че едва ли в близките няколко стотин години, ще има такова явление като вас. Самият факт, че името ви гравитира около коварното убийство на мис Смид, а вие сте жив и днес сте сред нас, е факт със сила на божествени закони.

– Не ви разбрах, мистър Зайгер. Вие евреите имате странно чувство за хумор...

– МОСАД още не е простила смъртта на Джон Ханел и мис Смид, Козел. – Щи влезе остро. Говореше английския с акцент. Или беше чех, или унгарец. По-скоро унгарец.

– Аз също не съм простил смъртта на двамата си сина, жена си, десетките куршуми, преминали през тялото ми, приятелю. Злобата я приемам като коварна болест. Тайно се съгласявам, дори да ме мори.

– Никога не бих ви нарекъл „приятел“, не правете същото и вие... – Щи се надигна, без да откъсва погледа си на жилеща оса от Козела.

Зайгер потуши напрежение, поставяйки ръката си върху тази на Щи. Деликатна заповед да мълчи. Зайгер продължи:

– И какво накара най-големия и силен наемник, раждал се някога на Балканския полуостров, да стане личен войник на новия премиер на България?

Козела осъзна обидата в това изречение. Реши да не реагира:

– Не сме се събрали да си попълваме лексиконите, господа. Тук сме, да договорим нещо, от което ще зависи бъдещето ни сътрудничество.

– Сътрудничеството с кого? С теб или с България?

– И с двете. Но ги приемете като едно.

Двамата символични домакини се спогледаха. Време беше за гаранциите. Козела направи знак на Акулата и той моментално постави на масата папка с гриф „строго секретно“.

– Това е писмо от властта в България. В него са подписани вашите искания.

– Срещу какво, Козел.

– Срещу физическото елиминиране на Ахмед Доган. Искаме защитата от МОСАД да бъде свалена от нашия ислямски принц. Знаем, че финансирането на партии, като българската ДПС, отворя пътя ви към Европейския съюз и договарянето ви с всички европейски служби за сигурност. Засилва влиянието ви, контролът. С финансирането на такива зелени принцове като Доган, вие превръщате Израел от една не толкова голяма по територия държава, в основна сила в света. В България обаче трябва да отстъпите назад.

– И защо да го правим?

– Защото мога да ви договоря, директно с Брюксел, признаването на Хизбула като терористична организация и изхвърлянето на всичките ѝ ядра от европейските държави.

Двамата евреи се спогледаха. Този път проговори Ши:

– Надявам се възрастта да не ви се отразява зле

на психиката, генерал Милетиев. Нима смятате вас и вашето правителство за фактор в евросъюза?

– Не само, – преглътна – Унгарецо. България след съвсем малко време ще се превърне в люлка на международната политика. Хизбула добре работи и с Доган в България, вие това го знаете. Но представете си, ако утре на територията на страната ми Хизбула реши да извърши терористичен атентат?

– Това е абсурд! – Щи се ядоса.

Прозорливият поглед на Зайгер обаче, вдъхнови Козела и той продължи по-сериозно:

– Време е за революция, господа. С вас или без вас...

– Без нас не може да стане, Коджел. – каза Зайгер и му даде знак да продължи:

– Мога да ви гарантирам, че в България може да бъде организиран терористичен акт, но с условие да не пострада нито един българин. Ако атентатът бъде приписан на Хизбула, това означава, че Израел ще прочисти Европа.

– И всичко това заради един ислямски лидер?

– Не! Заради един политик, мистър Щи. Вреден за държавата ми политик.

– С колко време разполагаме за отговор? – попита изненадващо Зайгер.

– Час. – отговори директно Козела.

– Сигурен ли сте, че премиерът на страната ви е запознат с това? – попита Щи.

– Не и никога няма да бъде уведомен. Ваш политически ход ще бъде начинът, по който вие и Ленгли ще го убедите да признае невинните Хизбула за

ВИНОВНИ.

– Звучи логично. – повдигна вежди Зайгер.

– И е... – отговори доволно Козела.

Властта предприема очевидни опити да овладееят законодателно механизмите, институциите и операторите, от които зависи пространството за електронни комуникации – и по този начин да си осигурят пропагандни възможности и медиен комфорт. Поредното доказателство за това бе гласуването на промени в Закона за електронните медии, свързано с цифровизацията на националния ефир, което предизвика скандал в пленарната зала, след като народния представител от ДПС Камен Костадинов внесе предложения, които са в услуга на новата медийна групировка, свързана с Ахмед Доган.

Една от промените предполага забрана на медийни и телевизионни оператори да притежават мултиплекс – което означава, че те ще се окажат зависими от структурите, които притежават тези възможности за разпространение на цифровия сигнал. Не бяха чути нито възраженията на Асоциацията на радио и телевизионните оператори за това, че според обичайната европейска практика именно собствениците на мултиплекси са и производители на програми, нито тези на опозицията, която прогнозира, че при това положение нито един европейски инвеститор няма да инвестира в българските електронни медии, защото повечето оператори са свързани с определени телевизионни програми, които биват разпространявани от тях.

В същото време законът забранява този, който

изгражда цифрова мрежа, да бъде неин собственик – което, освен че оскъпява предаванията на телевизионните оператори, ги поставя и в монополна зависимост, както от инвестиралите в изграждане на мрежи, така и от органите, които дават разрешения за ползване на определени честоти.

На всичкото отгоре ДПС се опита да гарантира контрола от страна на чиновниците, назначени от сегашните управляващи, над даването на разрешения, докато процесът на раздаване на честоти и цифровизация на телевизионните излъчвания бъде окончателно завършен – като удължи мандата на председателя и членовете на Комисията за регулиране на съобщенията от пет на шест години.

Тенденцията за медиен монопол в България е очевидна и плашеща, защото става дума не само за телевизионния ефир. Агресивността, с която се води битката на вестникарския пазар, е не по-малко впечатляваща. Групировката вече притежава няколко вестника, но и нещо повече – ИПК „Родина“, където се печатат основните български вестници. Самата собственост над най-голямата печатница в България е вече инструмент за оказване на влияние върху незавоюваните още издания, които могат да бъдат притискани с налагане на високи цени за печатни услуги или с отказ от извършване на такива.

Напоследък отношенията между вестниците на ДПС и другите издания още повече загурбяха – предвид обстоятелството, че в нейната война срещу конкурентните медии се включи самият български президент, който, под благовидния предлог

за премахване на посредниците в доставките на природен газ от Русия, иска хем да хариже на „Газпром“ регионалната газопреносна мрежа, хем да съсипе конкуренцията.

Как да се борим с този медийен октопод? С истинско гражданско общество. Това е битка на гражданското общество – при това много важна битка. Ако тя не бъде започната и спечелена, последиствията ще бъдат превръщането на медийното пространство в машина за промиване на мозъци и практическото налагане на цензура върху неудобната за властниците информация. Защото – как би изглеждал един свят, в който информационните източници се свеждат до телевизиите и вестниците на една партия като ДПС – евентуално плюс жълтата преса и плюс „Труд“ и „24 часа“? Близко сме до такава ситуация – огледайте се и ще го видите. Харесва ли ви това, което представлява България днес? Тъкмо медиите – продажните и мимикриращи при всяка власт медиите – са сред главните виновници за нравствената разруха, в която пребиваваме. И въпреки това, един глобален монопол над медийното пространство е нещо различно. Трудно бихте могли да си го представите дори – затова отворете Оруел.

Статията беше написана от Едвин Сугарев, но Козела, след като я прочете, се почувства като неин автор. Колко прав беше този лумпен, приличащ на чистокръвен столичен клошар. Козела беше разгърнал вестник „Галерия“, а до него стояха поне десетки разпечатки за свободата на словото в Бъл–

гария.

Колкото и болно да звучеше, това медийно прес-структуриране беше нужно на народ като нашия. Козела го наричаше „сган“, но тази дума позволяваше да излезе само и единствено в съзнанието му. Прав беше Бойко Борисов, който само преди година и малко предизборно назова проблема в Чикаго – „лош човешки материал“. Днес медиите бяха основното острие за управление. Такива като Козела бяха отживелица и това го правеше невероятно щастлив. „Дали ще дойде времето, Козел, когато шибаната система ще ти каже да си ебеш путната майна, и да намериш мишата си дупка, докато не издъхнеш в нея...“, лудата мечта на Милетиев за така чаканата пенсия го преследваше при всяка мисъл. За сега я чувстваше като утопия.

После върна съзнанието си към реалността, върна погледа си към вестник „Галерия“, видя грозната си мутра и каза на глас:

– С това острие нашите пушкала са излишни...

Към този момент Козела не си даваше ясна сметка колко беше прав. По същото това време в кабинета на шефа на СДВР се почука плахо. Старши Комисар Йордан Валериев сгъна доклада, който четеше и проряза тишината с характерния си баритон:

– Влизай!

Секретарката му съпроводи плаха зряла жена с добър запазен вид, настани я пред директора на столичното МВР и се оттегли. Валериев погледна часовника си. Започна:

– Чакате за среща с мен повече от час и полови-

на. С какво съм заслужил вниманието ви? Ако е сигнал или жалба, то моментално ще ви разпределя по компетентност...

– Осъзнавам, че съм ви притеснила, господин комисар. Може би изнервила. Но мисля, че разговорът трябва да вода с вас. Търся бащата на детето ми...

Валериев, точно в стила на тъпо и заето ченге, я прекъсна:

– О, госпожа, защо не написахте жалба или сигнал, срещата с мен няма да изпревари събитията. Повярвайте ми, ще получите нужното внимание.

– Мисля, че нещата са по-сложни, господин комисар. Изслушайте ме само. Казвам се Теодора Здравкова и мисля, че казусът ми е точно за човек като вас. – После бързо взе чантата си, която преди това беше оставила на съседното кресло до себе си, извади куп стари вестници и ги остави на бюрото. От всяка една лъсваше мутрата на Иван Милетиев – Козела. Сложи десния си лакиран с ярък червен лак показалец върху един от газетите и събщи:

– Това е бащата на детето ми.

Старшият комисар беше втрещен. Трябваше му само миг, за да измие досадената си физиономия от срещата с жената и грабна жадно вестниците, като гладен просяк къшей хляб.

– Сигурна ли сте в това, което ми казвате?!

– Да, човекът, който е на тези снимки, е баща на моето дете. Писан е с различни имена, представян е в различни светлини, но от две години и половина не съм спирала да следя пресата и всичко, което е излизало за него. Правех отчаяни опити да го наме-

ря. Бога ми, разговарях с престъпници, трафиканти и какви ли не..., но резултат никакъв. Едва онзи ден в този горе, жълтият вестник „Галерия“, видях статията за него и реших да се обърна към МВР. Надявах се вече да е арестуван...

Устата на старшия комисар бяха напукани от шока, в който бе изпаднал след последвалия разназ на вид обикновената жена. За срещата ѝ с легендарния български бандит Козела в детското селище, което тя управлявала, за личния им живот за... всичко.¹

От три месеца насам старши комисар Йордан Валериев се бореше да откаже цигарите. Този път обаче, не само че наруши собственото си правило, но и реши да разтури обеда си, осъзнавайки за пореден път, че пагонът е товар, а не така мечтания авторитет.

– Къде живеете сега, госпожо Здравкова?

– От една година съм в София. Преподавател съм в столично училище.

– Разбирате специфичността на случая и факта, че ще трябва да проверя всичко това, което ми назахте.

– Стига да можете – да.

– Тогава ще направите следното. Сега ще ви отведе при моята секретарка, която ще ви даде празни бели листя и писалка. Ще ви направи кафе, ще ви почерпи сок, а от вас ще искам да опишете всичко от игла до конец, с молбата ми да се концентри-

¹ *Описана подробно в Част 1 на сагата „Убий Путин - Завръщането на Козела“ – бел. ред.*

рате максимално, с надеждата да не пропуснете нито един детайл. След това ще решим какво ще правим...

По същото това време, новото ядро на „Пентхаус“ заседаваше, сякаш нарочно участваше в умишления сценарий, с който съдбата, Бог или някоя вишша сила разиграваше живота на Козела.

Димо Вергил Димов пушеше с наслада пурата си, докато Трактора се бе взрял в огромната плазма на стената.

– Доган е играч. В момента обаче е в безизходица. Това е единственият шанс да го вкараме в собствения му капан. – Адвокатът на ВИС-2 мислеше на глас, разхождайки се с димящата си пура в ръка.

– Димов, остави политическата си тактика за изборите. Време е да действаме. Ще поискам от Станишев и Доган единомислие и зелена светлина, за да започна лова на вредния дивеч.

– Серия убийства! Попов, минаваш границата... – ДВД направи нервна физиономия.

В това време партерната охрана на плувен комплекс „Спартак“ донесе, че на прага чака един от идеолозите на ченгеджийската партия, управляваща днес страната – генерал Богомил Бонев. Бившият вътрешен министър влезе с червена папка в ръка и супер доволен вид.

– Дойде времето, господа. Хамелеонът на мафия

и политиката – Иван Милетиев – Козела, влезе в поредния си капан. Да се надяваме, най-успешният.

ДВД го погледна с надежда. Трактора – съмнително. Бонев остави папката на бюрото на бившия вече офицер от ДАНС и доложи:

– Теодора Здравкова. Жената на Козела е под наша опека...

– Медиите са идеалната стръв, генерал. Видя се и с последната публикация. – Акулата наистина беше притеснен. За това предложи новата тактика да бъде – Потапяне.

– Какво?! – Козела беше бесен. Само на крачка от успеха, иначе казано, физическото елиминиране на Ахмед Доган, и една шибана статия в един шибан медиен парцал можеше да го спре.

– Ти луд ли си, Акула!?

– Не, Козел. Напротив. Прибирам се от заседание в ДАНС, очаква се опозицията да гръмне с такива разкрития. Трактора готви вадене на папки, досиета, убийства, следствие, разследване. Чрез предаването на Богомил Бонев, премиерът и властта загубиха достъп до сериозни отдели в структурата на МВР. Години ни трябва да изчистим къртиците...

– Това е лудост, Акула. Знаеш, че, когато ми избие чивията, мога да стана неконтролируем. – Заплаши го с пръст и продължи. – Докладвай, където трябва, че продължаваме по план.

Но и съдбата не беше на това мнение. Мобилният телефон на Акула иззвъня. Станков видя непознатия номер, но прие разговора.

– Да.

– Господин Акулата, предполагам...? – ДАНС-аджи-ята се вледени от познатия глас.

– Ало...? – направи се на луд. Неуспешно.

– Предай на Козела, че жена му и детето са добре...

– Що не си ебеш майката... – паниран, Акулата понечи да затвори телефона, но за последно чу – Прати му поздрави от Теодора Здравкова...

След като докладва какво се случи току що, Васко Акулата буквално заповяда с Козела да се изнасят заради опасността да не бъдат локализирани. Разбира се, заглушителните устройства на ДАНС щяха да направят всичко възможно да заличат следата, но мобилният номер на Акулата го имаха само трима човека в ДАНС. Това вече беше притеснително.

Не и за Козела, който беше изпаднал в шок след първите изречения на Станков.

– Това е гнусна провокация. Да изчезваме, Козел! – паниката се лееше от устата на офицера от ДАНС.

– Напротив... – отведнъж Козела се включи в разговора – ...Никога не сме били на по-сигурно място, момче. – В гласа му се четеше умора и отчаяние.

Акулата седна, ударен емоционално от ситуацията...

Теодора? Жената, която Козела изуча преди години, ползвайки я като кошче за хормонални отпадъци? Или не?! Илия се пробва да я заобича? Глупости! Възможно ли беше, Господи, или ти, Сатана? Възможно ли беше?! Козела – един от най-хладнокръвните убийци на света, да имаше дете? Нов шанс за... смисъл. Смисъл за съществуване. Смисъл за живот. Или това беше поредната зла игра на Сатаната или Бога? Чувствата в съзнанието на Иван Милетиев – Козела се бориха с емоциите му. Кръвта му вреше вече втори ден. Акулата се прибра в тайната квартира, където бяха отседнали, в близост до София и докладва всичко, каквото можеше да разбере по случая. Всичко се връзваше. В документите, които агентът на ДАНС беше събрал, имаше и акт за раждане на името Иван Теодоров Здравков, детето се бе родило преди година и половина, а следите на Теодора от шест дни се губеха. Не беше идвала на работа в столичното училище, а от бебето също нямаше следа.

– Какво доживях, да му еба майката. Вместо да си върша работата, се занимавам с памперси. – направи се на хладнокръвен.

Мозъкът на Акулата също беше блокирал. Стоеше и чакаше думата на своя генерал. Тя дойде след десетина минути мълчание. Милетиев се обърна и заяви:

– От днес нататък общият ни взвод е разформи-

рован, момче. Докладвай в централата, че Козела напуска...

– !?

– Милетиев излиза на бойното поле, приятелю. Искам среща с вътрешния министър на страната, за да му съобща лично, че предстои последната битка на Козела...

Асен Попов – Трактора залагаше на нечовешката си сигурност в България. Особено след като правителството на ГЕРБ беше на власт. Наистина няма как да бъде описана правилно войната между един от най-силовите „адмиралите“ на прехода, играещ се от Попов и другият – пък признат като основен негов опонент от миналото – премиерът на страната Борисов. Но тази личностна война на двама бивши партньори днес клатеше една държава и накара Попов да заеме позиция – място, за което никога не се бе чувствал подготвен – политиката. Това водещите експерти за времето си приемаха като недостатък и основна грешка на най-големия производител на сигурност в България, наричан от службите и ъндърграунда „Трактора“. Отчаяността и слабата позиция в така спомената война, за която всички медии в страната тръбяха, свърза Трактора с неговите бивши работодатели и закрилници – опозицията. Именно, в едно от лобитата на БСП той намери своя пристан, който го направи началник щаб на „Пентхаус“. С последното си решение, мир във

войната му с Борисов не съществуваше като вариант, което пък беше причината за нечовешката му сигурност.

Преди ден Трактора беше минал границата на България под чужда самоличност. Трябваше му още 24 часа да се увери, че няма опашка от бившите си подчинени в ДАНС и спокойно резервира президентският апартамент в култовия хотел „Континентал“ в центъра на Белград. Срещата, за която беше направил цялото това упражнение, беше най-важната за бъдещето му. Срещата беше с Румен Овчаров. Гарант по срещата беше човекът, който назначи Петров в ДАНС преди години – бившият въртешен министър Петков.

Трактора посрещна Овчаров във всекидневната на апартамента на хотела. Беше поръчал бяло вино и плато с плодове, от които Овчаров не поиска нищо.

– Надявам се знаете за сериозността на тази среща, господин Попов. Аз не съм оперативно интересният обект, който разработвахте по нечия поръчка, а човекът, от който днес зависи бъдещето ви. – започна Овчаров нагло.

Трактора беше свикнал на такова отношение от страна на самозабравили се политици, за това му отговори подобаващо:

– Ако говорите за новата ви сделка с руснаците, за която, признавам ви, надминахте очакванията ми, ще ви трябват сили, власт и хора като мен, за да изпълните поетите си ангажименти.

– Господин Попов, да ви напомня ли, че Козела

е човекът, който иззе влиянието ви в еврейското лоби и главно Израел. Той е един от факторите, чието име ви изхвърли от системата за сигурност на страната. Борисов предпочете него пред теб – дългогодишният му партньор и приятел.

Трактора прецени, че е правилно да преглъща обидите с каменен вид и като истински боец – хладнокръвно. За това каза:

– Господин Овчаров, защо си губите времето и средствата да правим тази среща?

Овчаров показа наглата си безчувствена усмивка. Кръстоса крак върху крак, скръсти длани върху коляното си и му отговори:

– Единственото влияние, което ти остана, е това върху Станишев. То е единствената причина да поискам срещата през Румен Петков и адвокат Димов.

– Нима условието пред Сансон Алкалай, столетницата да си върне властта и да започне да си връща дълговете към руското лоби с лихвите, не е достатъчен стимул да убедите Станишев да работи в посоката ви?

Информираността на Трактора смути Овчаров. При това сериозно. За това той реши да прибере словесната си артилерия и да предложи:

– В такъв случай, ще трябва да поискам от вас смъртната присъда на Козела да бъде отменена...

В първия момент Трактора не можа да асимилира това, което Овчаров иска от него. Наложил се да помоли бившият енергиен министър на България да повтори исканията си.

– Интересите на нашето лоби в червената партия

започват да стават идентични с мераците на управляващите. От първия ден на, нека го наречем, новото му пребиваване в България неговата мисия е една единствена – убийството на Ахмед Доган.

Трактора включи веднага:

– Господин Овчаров, да не мислите, че влиянието ми над лидера на вашата партия е толкова силно, че мога да го убедя да остави човека, който го направи политик, да бъде убит?

– Ни най-малко. Станишев е мюре. Знаете какво имам предвид. И можете да ми благодарите, че току що ви гласувах доверие като на стратегически партньор. Евреите са свалили доверието си от Доган, руснаците си искат инвестициите и финансовите потоци, ти искаш властта си в службите, ние – идеолозите и архитектите на тази държава – си искаме властта над нея.

– Със смъртта на Ахмед Доган вие ще я получите в пълния ѝ вид тази власт. Ако ли пък не, ще търпите „последната му дума“, като при управлението на тройната коалиция. – Трактора мислеше на глас.

Овчаров кимна положително, примигвайки в знак на съгласие. Трактора отново направи кратка сметка на глас:

– За това кризата никога не е напускала тази държава, господин Овчаров. Защото потоците на едно от основните пера, на които тя се е издържала – енергетиката, отлитат в голямата си част към Русия. Остават в България вашите комисионни. Такива силни играчи като Доган, вземат своето, другите – също, а за народа остава само едно – празните тър-

буси и обещания.

Овчаров направи пак коварната си подигравателна усмивка и вдигна рамене:

– Съдба.

Това вече ядоса Трактора и той изригна:

– Но аз съм вкарал Козела в капан. Това означава, че в момента съсипвате тактика, заради която хабим ресурс и средства...

– Господин Попов...! – прекъсна го грубо и продължи – Ти за средствата не се безпокой. Те ще бъдат възстановени десеторно, когато държавата бъде оглавена от правителство, само и единствено от нашето лоби и БСП.

– А ДПС?

– Без Доган и влиянието му навън, те ще са принуден да се подчинят, в противен случай, ги чака сеч. От руското еврейско лоби имам информация, че Козела е договорил атентат в България, който ще бъде приписан на Хизбула. Ако това стане, Доган и партията му няма да имат така желаното си място в Европа. Няма да имат и признанието. Да не кажа голяма дума, дори ще бъдат отритнати и от арабската лига.

– Усещате ли, господин Овчаров, как ме вкарвате в гнусното си предателство?

– Усещам как ви спасявам.

– Както днес пред очите ми, вие извършвате такова мерзко предателство, каква ще е гаранцията ми, че няма да извършите нещо такова спрямо мен!
– Трактора стана бесен.

– Самият факт, че приех лична среща с теб, а не

поисках просто казаното днес да ти бъде заповя-
дано...

Срещата приключи след минута.

– Време е да свалим доверието от Трактора... – каза Румен Овчаров, докато лимузината го водеше към летището в Белград.

– Както очаквахме. – отсреща беше Румен Петков, който въздъхна и попита. – Какво правим?

– Ще заиграем по свирката на ГЕРБ. Изпрати позивна на Първанов, че Трактора е извън играта. Нека се договори с Борисов. Нека си стиснат ръцете...

– Овчаров... – гласът на Петков затрепери – ... нали не очакваш убийството на Асен Попов – Трактора да се размине без огнен ад?!

– Какво убийство, Петков? Говоря ти за свалено доверие, не за имунитет. Трябват ми ръцете на Трактора завързани, докато държавата не е под наш контрол, после винаги можем да го върнем в играта.

– Прието. – Петков прекрати връзката.

След като се прибра в България, Трактора реши да си даде поне ден почивка. Да, това беше лукс за него, но дори професионалните бойни машини, скрити зад човешко тяло, също имаха нужда от рестарт. Единственото място, където Трактора се чувстваше най-добре, беше домът му в София. Когато кортежът му влезе в огромния комплекс, Трактора позвъни на един от най-приближените му. Викаха му Хамстера. Той беше силовият генерал за цялата му групировка или, както Попов сам се шегуваше – частно МВР.

– Как са жената и бебето? – попита босът, докато слизаше от лимузината.

– В една от базите. Под грижите на групата на Културиста.

– Добре. Припомни на онова говедо, че трябва да се грижи за тях, като че са моята жена и дете. Ако бъдат наранени емоционално и физически, ще му поискам главата.

Трактора влезе вкъщи. Прекъсна разговора. Охранителят остави сака му на площадката на входната врата и го погледна. Трактора му направи знак да върви. Сетне се порови из телефонните си номера и спря с ръст на един, именуван като „Серж“, имайки предвид лидера на столетницата БСП – Станишев. Набра и крайно неприятно му стана, когато чу в слушалката „Номерът не може да бъде избран в момента...“. Хвърли телефона на креслото пред

себе си и с мисълта „и утре е ден“ реши да си подари десетина часа сън. Направи няколко набирания в импровизирания фитнес на втория етаж, взе душ и се отправи към спалнята. Нощта обаче вещаеше друго. Чу изстрели. Викове... Потърси оръжието си...

На другия ден всички влиятелни медии оповестиха новината още в зори:

Асен Попов е арестуван. Снощи при спецакцията, наречена „Октопод“, бившият агент от ДАНС е задържан за участие в престъпна група. Основната дейност на кримиорганизацията била търговия с политическо влияние. Освен това, срещу ДАНС-аджията ще бъдат повдигнати обвинения за пране на пари, източване на ДДС, прикриване на данъци, бизнес с проститутки и рекет. Бандата, чийто тартор, по думите на полицаите, е Попов, известен повече като Трактора, съществувала от десет години.

Операцията по задържането започнала снощи с внезапни инспекции на няколко столични бардака. Органите на реда проверявали лицензите на клубовете, документите на компаньонките, условията за безопасност на заведенията. При тараша на секс баровете са задържани петима посетители с престъпно минало.

Акцията обаче не спряла до там. Арестите продължили...

Медиите продължаваха да нанасят своя мощен удар:

Трактора - най-опасният враг на Борисов?

Освен Трактора, антимафиотите са закопчали братя Дамбовци. Полицаяте ги зарадвали с подарък-белезници на изхода на „Кремиковци“. Двамата са обвинени в източването на огромни парични суми от металургичния завод.

В момента властите търсят Антон Петров-Хамстера. Оказало се, че същият преди време дал на ченгетата фалшив адрес. Хамстера бе арестуван в хода на акция „Наглите“, при която беше разбита бандата за отвлечения. Преди две седмици обаче, съдът го освободи срещу гаранция, измерваща се с финикийски знаци.

Откакто обаче Борисов влезе в политиката като Главен секретар през 2002 г., отношенията му с Трактора се влошиха. Двамата не са се нападали открито. Но се говори, че Борисов се страхува от бившия си съдружник. Попов е загатвал, че притежава доста компрометираща информация за пре-

миера.

Така, че арестът на Попов не е изненада. Студената война между Борисов и Петров получи подобаваща се развръзка. А може би завръзка?

– Какъв подарък! При това на тепсия. – Доган следеше внимателно словореда на статията и наистина беше изпаднал в транс.

Срещу него в Боянския му сарай стоеше най-близкият в политиката и сочен като дясната му ръка – Лютви Местан.

– Поискай спешна среща с Първанов, след това със Станишев. Борисов нарушава договорени споразумения. – Местан играеше като главен „консалиери“ на Доган. В гласа му се усещаше притеснение.

– Някой от техния лагер мъти водата... – мозъкът на Сокола взе да работи на бързи обороти. – Време е да сменим посоката. – каза го рязко.

Само минута след това, му се наложи да чуе сърдечните обяснения на Станишев около ареста на Трактора, който доказуемо беше шокиран от случая. Доган му даде инструкции да мълчи, след това заповяда на Местан:

– Свържи ме с Борисов!

Димо Вергил Димов напусна офиса на адвокатската си кантора още при зори. Тя се намираше в близост до центъра в София и представляваше самостоятелна луксозна офис сграда. Бързаше, защото искаше да избегне натоварения трафик в идеалния център на столицата, а трябваше да се яви в тайно сформирания кризисен щаб на „Позитано“. Не беше писано да го изживее... Докато шофьорът му отваряше вратата на бронирания „Мерцедес“, непознат мъж изскочи сякаш от нищото, държащ пистолет със заглушител, насочи го към главата на топ адвоката и стреля. Димов не усети нищо, само чудовищната болка, която изрази с глух вик и ампутираното от душата тяло се свлече на тротоара в краката на замръзналия шофьор. Убиецът пак изчезна, сякаш в нищото...

Лидерът на БСП пиеше второ успокоително. Гледаше новинарския канал и дори не мигваше от напрежение. Овчаров влезе запъхтян.

– Извинявам се за закъснението. – каза той и без да бъде поканен, седна.

– Нито дума за убийството на Димов в медиите. – Станишев се направи на смел. Щеше да е смешно, ако не беше толкова трагично. – Говори ли с Пър-

ванов? – попита лидерът на БСП.

– Идвам от среща с него. Руските ни партньори искат да запазим мира. Никой няма интерес от напрежение точно в този момент.

– Но това е безумие! Какво става, Румен? Изпуснаме всичко, при това с лекота... – по върха на носа на лидера на една от най-влиятелните партии в страната се стече капка гореща пот.

– Нямаме избор. Трябва да се разформирова „Пентхаус“.

– Но това означава да дадем цялата власт на ГЕРБ! – Станишев се ядоса.

– Временно. Запази самообладание. Утре заминавам за Москва...

Трактора стоеше закопчан за металната хална на масата в следствения арест. От мига, в който качулките нахлуха в дома му, до сега – 24 часа след ареста му, той не беше мигнал. Стоеше сам и се вираше в една точка. Сякаш чакаше изпълнение на смъртна присъда. Видът му не се промени, дори когато в стаята влезе Иван Милетиев – Козела. Седна бавно срещу ВИП арестанта и започна директно:

– Къде са детето и жената?

Попов върна погледа си към него. Опъна устни наляво и каза:

– При друга ситуация, бих ти поискал автограф, Козел. Върху собствения ти некролог.

Козела също му показва безчувствената си усмивка:

– Още от днес ще започна да „изслушвам“ един по един момчетата ти. Как бяха? Йожи, Културиста, Релето, Гребеца... Обещавам ти, че до 24 часа ще съм ги строил да пеят в хор, пред мен, съдията и прокурора.

– Ами давай, Козел. – Трактора блъфираше. Направи го инстинктивно, защото наистина не знаеше ни най-малко какво се бе случило с жената и детето на Козела.

Милетиев извади бавно от вътрешността на якето си кутия „Ротмънс“, запали бавно цигара, напълни дробовете си с дим и каза:

– Мога да ти уредя доста качествено пребиваване в ареста, господин Попов. Нещо като неочакваната ваканция, която споходи твоя другар по съдба адвокат Димов. Погребаха го със свежи гербери...

– Спести си пляедата, Козел. Не си в ситуация да се пазариш. Знаеш ли, че докато бях в ДАНС, съм чел досието ти като настолен буквар. Знам те наизуст. Коварен, гнусен, мазен лицемер, който с манипулациите си, подмазваческото си поведение, успя да уреди амнистия от всички служби на белязаната си глава. Измисли сам едно невъзможно убийство на Путин в България, за да съсредоточиш вниманието върху себе си. Цял живот ти гледам театъра, Козел. Да не кажа, че на моменти съм го режисирал...

– Ти ли бе, лайно! – Козела поддаде на провокацията. Трактора тогава осъзна, че е избързал с нея.

– Във времето, когато ти и Бойко рекетирахте

мангалите на битака в София и се возихте в евтини мерцедеси – пури, аз управлявах държавата. Май дойде време да си мерим пишките, Трактор. – стана, загаси цигарата на масата и напусна помещението.

– Акула, къде си?
– Прибирам се по магистралата от Пазарджик към София, по работа.
– Чакам те в тайната квартира... – заповяда Козела и прекъсна връзката.

– С колко човека разполагаш? – попита бясно Козела.

– Достатъчно. – отговори Станков, разбрал вече каква е идеята.

– Можеш ли да ни покриеш в МВР?

– Ще маскираме акцията, остави това на мен...

БМВ-то на бившия вътрешен министър Богомил Бонев спря пред собствения му хотел в Банско – „Роял Естейт“. Бонев паркира на константното си място, излезе бавно навън и се огледа. Прибираще се от София, часът беше 22.00 и единственото, което искаше сега, е да удари един френски коняк, да си вземе ароматна вана и да се отдаде в преград-
во

ните на Морфей. Крачейки бавно към входа, не усети сянката зад гъба си. Затова, когато усети дулото на заглушителя на главата си, изхлипа.

– Не шавай! – каза непознатия в тъмнината. Хвана го за яката на ризата и го задърпа към БМВ-то:

– Адвокат Димов се съпротивляваше и загуби. Съветвам те да не го правиш.

Бонев оказваше съдействие, движеше се бавно на заден ход и мълчеше. Изведнъж иззвъня мобилният му телефон. Нападателят пусна яката му и пъргаво бръкна в левия джоб на сакото на Бонев, взе джиесема и го хвърли настрани. След две минути Бонев шофираше, а този с пистолета се возеше на задната седалка.

Инструкциите бяха Бонев да шофира до огромен строеж между Банско и село Баня. Спря пред фургон, в който светеше електрическа крушка. Нападателят съпроводи Бонев до фургона с насочен пистолет, направи му знак да влезе. Бонев се подчини. Сянката с пистолета остана навън, след като екс министърът затвори вратата след себе си. Вътре, кръстосал крак върху крак на старо бюро, доволно пушеше Козела.

Бонев изобщо не даде вид на стреснат, камо ли пък уплашен. Седна спокойно срещу Милетиев и започна пръв:

– Навремето, когато за пръв и единствен път се опит да ме убиеш, се налагаше да събираш месата си из канализацията на един планински район. Не си ли взе поука, че умея да се пазя?!

– Остави тези глупости за жена си, колега. – Ко-

зела тръсна пепел на земята. Свали краката и се вгледа в очите му. – Навремето беше министър, сега си подлога на руските евреи. Перач на пари на енергийната мафия. Наемен работник. С тебе и без тебе, схемата върви...

– Искане ти се, Козел... – чак сега Бонев прокара нотка на страх в гласа си.

– На теб ти се иска да е така, Богомиле. Искане ти се сега да те пазят над петдесет бойци, както едно време, но уви, никои няма да нахлуе тук в този час и да те спаси. Районът е отцепен от над шейсет бойци на ДАНС, единственият начин да видиш отново Нона, е да ми съдействаш. Другият шанс е да те изметат от тук с дупка в главата.

– Информация ли ти трябва, Козел? – Бонев попита притеснен.

– Не. Знам достатъчно. Трябва ми нещо, което Трактора нагло се опита да ми отнеме. Жената и детето.

– Чакай, Козел. Не ме вкарвай в личните си проблеми...

– Богомиле, трябва ми само още пет минути усукване, за да те пратя при Димов. Намеря ли жената и детето, здрави и читави, те пускам. С теб война вече нямам. „Пентхаус“ е разформирана, Трактора ще лежи за дълго, Димов е аут. Имам гръб от държавата... Не блъфирам.

Бонев оцени мига. Поне това умееше добре, видя притеснената физиономия на Милетиев и реши да не рискува, затова доложи:

– Трактора държи едно ченге в двора си. Висше

ченге. Шефа на СДВР. Той покрива схемите му по компетенция... – Бонев умееше да изкривява истината. Реши да не открива картата, че все още имаше къртици в системата, които работеха при него на допълнителна заплата.

Козела извади от чекмеджето на бюрото бял лист хартия и писалка. Заповяда:

– Напиши подробностите. Имена, факти, всичко... Ще ми гостуваш тук, докато не си върна нещо, което ми принадлежи.

– Акула, пали за София! Слушай внимателно... – Козела продиктува по телефона всичко, което беше написал Бонев. Сетне запали цигара и се вгледа в спящата долина пред него.

Когато Козела влезе в хотелската стая, стомахът му се сви на корабно въже, вътре – плачеща, скрила лицето си с ръце, беше тя – Теодора, а до нея, грейнало като небесно ангелче, гукаше той... – синът на Козела. Щом хлопна вратата, Теодора свали ръце от лицето си и взря поглед в очите на Милетиев. Ако погледът можеше да убива, само миг след това бившата барета щеше вече да лежи изстинал на светлия корков паркет. Това, че вся в съзнанието му страх, не я успокои. Теодора се изправи и пред Акулата и една от качулките от ДАНС зашлеви такъв шамар на Козела, че стресна детето.

– Изрод! – изкрещя и се удави в сълзите си. После се върна при детето и заридя, прегръщайки го. То сякаш чувствате сигурността и смесеното чувство в сърцето на баща му, показваше спокойствие и дори се усмихна. За първи път в кухнята помпа за кръв в гърдите на Иван Милетиев премина някакъв импулс. Усети как целият му свят се събира в това създание, обхванато в обятията на собствената му майка. И чудо... от лявата страна на лицето му се стече гореща струя. „Сълза ли?! Глупости, ти съвсем изкуфя, Козел. Просто се потиш от нерви...“ Обърна гръб на „семейството“, извади кутията „Ротмънс“ и запали цигара. Акулата прецени, че сега е моментът да го разсее:

– Къртицата на „Пентхаус“ е шефът на СДВР, той е получил лична заповед от Бонев и Трактора да пази

детето и майката.

Като че ли това вече имаше значение. За Козела всичко в този свят беше тук и сега. Без да обърне внимание на думите на Акулата, заповяда:

– Вън! Оставете ни насаме.

Заповедта беше изпълнена на мига. Козела несъобразително пристъпи напред с димящия фас в устата си и седна на едно от креслата до тях. Теодора вдигна глава, скочи срещу него грабна цигарата от устата му и я стъпка на пода.

– Имай уважение към собствения си син, Козел!

Това сякаш отново го прониза в помпата, погледна детето и импулсът отново излекува болката. За първи път беше преглътнал и съзнание, и думите си. За момент дори се панира. Имаше много въпроси, искаше да знае всичко, но най-страшното беше, че отговорите нямаше да му бъдат приятни. „Защо Теди не му се обади? Защо не го потърси? Как да го потърси, къде да го потърси... Защо?! Защото си убиец, Козел!“

Милетиев събра сили, даде отговор на всичко в себе си и каза:

– Ще ви закарам на сигурно място. – поиска да продължи, но не намери думи.

– Нищо не искам от теб, Иване. – Теодора въздъхна след тези думи. Говореше като ридаеща вдовица:

– Съжалявам, че се намесих в живота ти.

„А аз съжалявам, че съсипах твоя...“, Козела осъзнаваше колко е прав, но се закле в себе си никога да не ѝ го признае.

Козела нае, чрез едно от поставените си момчета от ДАНС, малък хотел в Троянския Балкан. Трябваше да осигури медицинска помощ на Теодора. Жената трудно излезе от нервната криза, трябваша й два дни да се съвземе. Детето беше оставено на грижите на една от собственичките на хотела, зряла дама, която прие идеята като комплимент. Разбира се, Милетиев подплати доволно семейството – собственици на хотела, които го играеха и персонал. Те се отблагодаряваха с ежеминутно внимание и уважение. На третия ден сутринта дойде Акулата. Козела пиеше кафе в зимната градина на малката, но обзаведена с вкус туристическа сграда.

– Сядай, момче. Какво ще пиеш? – нещо в настроението на Козела се беше променило. Ако Акулата не го познаваше добре, дори можеше да си каже, че изглежда щастлив. Това последното, разбира се, беше утопия за Милетиев, особено след като му докладваха поредната тревожна новина:

– Промяна в плана. Доган е свалил мишената от Борисов. Вдигнал я е срещу твоята глава. Има срок за ликвидирането ти, генерал, един месец.

Козела прехапа стомаха си. След като премина мигновеният спазъм, попита:

– С чие позволение?

– Ердоган. Преди дни, по данни на външното разузнаване, ти си определен от турските служби като основен враг на държавата.

„Ердоган от две години насам беше свалил доверието си към Сокола и протурската му партия ДПС, или това си беше поредната игра на службите...“, мисълта на Козела взе да блуждае из реалността... Отговорите дойдоха след това:

– Ситуацията е следната, Козел. Доган отстъпи заради диктатурата и Ердоган. След като ти издейства смъртната му присъда от всички авторитетни служби, Доган буквално преди часове е целунал ръката на Ердоган и е приел да му служи вярно и с всички сили.

Турция. Можеше да се предположи. Умът-бръснач на Сокола не един път беше посичал намеренията и на най-пъклените му врагове. Този път ситуацията беше критична. Милетиев се почувства точно в средата на менгемето, което и от двете страни започваше да го притиска.

От една страна, бяха евреите и Ленгли, на които осигури нечуван комфорт в страната си срещу сигурността и амнистията.

От друга страна, беше руското лоби, което с години точеше ресурсите на България и щяха да продължават да го правят в името на освобождението на страната от вируса „Доган“.

Днес обаче на терена се появи нов играч, който винаги е бил на бойното поле, но само и единствено като свидетел. Турция беше силна държава. А с последното ѝ управление – дори неконтролируема.

– Защо убийството на Борисов вече не е желано? – попита Козела, макар и да предусещаше от-

говора. И не сгреша в мислите си, защото Акулата доложи:

– Защото ще бъде елиминиран политически. В случай на баланс, ще бъде „опитомен“ по правилния начин.

Козела се страхуваше да попита. Направи го:

– Каква е схемата, Акула. Говори направо.

– Успях да надникна в анализа на ДАНС. Папката вече е на бюрото на премиера. Това, което ще ти доложи, е грозна истина, Козел, и този път не е ясно дали ще ни стигнат и силите, и ресурсите...

Милетиев си взе въздух. Задържа го и го пусна, след като Станков започна да говори:

– Според анализа на ДАНС, в момента Турция и ДПС кроят нова карта на развитие на Балканите. Така нареченият нов проект „Балкански съюз“. Като всяка една империя, завладяваща територии, и Европейският съюз върви към своя край. Както се вижда, в момента той е с една единствена концепция – източване на ресурсите на всички държави-членки и „финансирането“ им от собствените им пари. Какво спечели държавата, след като влязохме в Европа, Козел? Нищо, освен пълна пристрастност към Брюксел и определените от него лобита за колонизирането на икономиката ни. Всичко това довежда до нов план за развитие – нов съюз.

– И този съюз е балкански?

– Да, точно така, Козел. Посоката на Доган вече не е към Европа, а към Турция, с което цели да превърне Анкара в столица на Балканите. Замисли се, всички тези гнезда на Исляма в Македония, в Сър-

бия, в България, в Албания... са готови да подкрепят новата кауза.

– А това е идеалният момент за Москва и плановете на сабри... – Козела извади аналитичната мисъл през устата си.

– Точно така, Козел. Турция започва да строи атомни електроцентрали по руски модел, в това няма нищо случайно. Москва този път няма да играе ролята на освободител, а на поробител, генерале. В таен съюз срещу Ердоган и ваденето на България от евросъюза. Първата стъпка е напускането на Анкара от НАТО. Това се очаква да стане до 2 години, според доклада на ДАНС.

Целият ден на Иван Милетиев – Козела премина в размишление. Изпуши цяла кутия „Ротмънс“, пресуши цял седмак водка, но това не му даде покой. Тялото му се нуждаеше от нещо по-силно и за първи път от година насам му се поиска пак да вземе доза кокаин. Стресна се, когато чу зад себе си гласа на Теодора.

– Може ли? – говореше изненадващо с мек тон, дори топъл.

Милетиев ѝ направи място да седне. Стояха на една от пейките в градината на семейния хотел. Времето беше приятно хладно, миришеше на озон, щеше да завали, при това проливно...

– Съжaliaваш ли, че се намесих в живота ти, Ива-

не? – попита Теодора, слагайки ръка върху коляното му.

– Единственото нещо, за което някога съм съжалявал е, че съм се родил, момиче. – отговори Козела с мек тон, след това попита:

– Как е детето?

Теодора сякаш грейна. Приблужи се до костеливото му и мършаво тяло, сякаш искаше да се сгуши и каза:

– До сега не ме попита дали съм сигурна, че детето е от теб.

– Ако не беше така, никога не би тръгнала да се самоубиваш, като търсиш един стар козел–престъпник...

Двамата се засмяха. Козела сложи ръката си върху нейната. Приличаха на влюбени. А можеше да не беше само прилика...

– Какво предстои от тук нататък, Иване. Имам усещането, че това е един от последните ни мигове заедно. – после се вгледа в очите му, жадна за отрицателния отговор. Но отговор не получи. Получи нещо, което не очакваше. Получи целувка. Само след няколко минути, вече бяха в спалнята на Милетиев. Чукаха се жадно, страстно, като за последно, искрата положителна емоция в гръдната помпа на Козела стана все по–силна, докато не се превърна в блаженство. Когато отново свърши в нея, както направи преди няколко години в собствената спалня, Козела осъзна едно единствено нещо – от този миг нататък нищо друго за него нямаше значение. Господ, Сатаната или онази сила, която беше

около тях, му даде за пореден път шанса да спаси душата си и да почувства зрънце щастие. Никога и в най-смелите си мисли, най-жестокият убиец, раждал се някога по тези земи, не беше предлагал, че ще има възможност да изпита щастие и радост от факта, че има дете. Тези чувства умряха преди доста години в съзнанието му. Отвя ги миризмата на собствената му кръв, когато се наложи да погребее двамата си сина – Иван и Асен. Това повече не можеше да се случи. Не и докато Козела беше жив.

– Ставай, момиче. Оправяй се. Заминаваме.

Теодора скочи сънена. Козела, без да ѝ дава повече обяснения, каза:

– До час да си готова. Аз, ти и детето заминаваме.

Бягство. Не. Спасение. Абсурд. Животински инстинкт, инстинкт за самосъхранение. Природа...– да. С последните Козела си обясни това което се случи, докато шофираше черната G-класа. Детето спеше. Теодора бдеше над него като орлица. А в България се очакваше да има война. Истинска война, която щеше да вземе не малко жертви. Сред тези жертви този път нямаше да бъдат Козела и... семейството му. Телефонният позив прекъсна мислите му.

– Какво се случва, генерал! – Акулата звучеше тревожно.

Козела му се обясни като казахстански бежанец:

- Ще покрия жената и детето. Дай ми два дена.
- Нямаме време, Козел. Тази нощ са опитали да убият Ахмед Доган...

– Време е да вдигнем тост от най-скъпото шампанско... – щастливият поглед на Румен Овчаров заразяваше. Сансон Алкалай обаче умееше да владее емоциите си. Без да споделя усмивка, той извика келнера и поръча бутилка „Дон Периньон“ от лоби бара на пет звездния Aktif Metropolitan в центъра на Анкара. Когато сервираха шампанското, разлиха в чашите и чу щателната изповед на българския екс министър, евреинът каза:

– Трябваше ни доста време, за да пренаредим пъзела, но признавам ви, господин Овчаров, умеете да правите политика и да градите власт.

– Партията ми го е правила повече от 130 години, господин Алкалай... – погледът на българина продължаваше да лее задоволство. За това с ищах продължи. – Играчи като Козела са излишни в този свят. Времето на пагоните свърши отдавна. В България те ни трябваха, докато траеше прословутият ни преход. Днес нямаме нужда от военни подразделения, тайни бази и групи с въоръжени до зъби зомбирани качулки. Днес властта е в ръцете ни, придобита не с кръв, а... с пари.

– Властта винаги ще си остане кървава, господин Овчаров. – Алкалай показа и визуално, че не е съгласен със събеседника си. Отпи от шампанското.

– Вие ще сте и агент по сделката с Ердоган, нашето лоби няма да допусне и запетая да бъде променена от така сключения договор. Разбирате ме правилно?

– Напълно, господин Алкалай. Но смее да кажа, предпазливостта ви е излишна. Ердоган иска само едно – магистралите на Борисов, или както службите го наричат – „Пътят на коприната“. Отделно Анкара ще налага политиката си в България през ДПС и Доган, но под наш контрол. Най-сигурният – енергетиката! Без нея не може да се управлява едностранно, господин Алкалай.

– В такъв случай, е време да свалим Борисов от власт. – каза евреинът. Думите му прозвучаха рутинно.

– Рано е още. – отсече Овчаров и аргументира думите си. – Проблемът е Брюксел и Ленгли. Все още кредитът на доверие към Борисов и управлението му е висок. Въпрос на време е това да се промени. Той си мисли, че като окупира медии и индустрия, ще наложи влияние. Мисли си, че с евро милионите ще управлява сам. Утопия. Ние държим основното му перо – шалтера, и той много добре го знае. Затова, първата стъпка е физическото елиминиране на Иван Милетиев – Козела – силовият генерал на българските тайни служби, чийто кредит на доверие от вас, Легли и ФСБ за една нощ падна с гаранциите на Анкара.

– Какво се очаква от мен? Имате думата ми. Друго какво?

– Да уредим една малка подробност. Желая лич-

но вашето лоби да се заеме с ликвидирането му.

– Но...

– Извинявайте, че ви прекъсвам. Козела е сървайвър. Не искам и този път да бъде подценен. Той умее да лавира между вас, еврейските лобита, между силовите звена в тях. Самият факт, че дама като Мадам Сабат не можа да го елиминира, е показателен. Убеден съм, че с властта си имате механизъм да заповядате на най-силните руски групировки да ви поднесат главата на Козела.

– Искате да изцапаме ръцете си с кръв? – Алкалай, чак след като го каза, осъзна, че сам влезе в капана.

– Вие го казахте – властта е кървава. В България го казваме другояче – „С кръв се взема и с кръв се дава“.

– Ако ние убием Козела, може това да повлияе сериозно на авторитета ни пред другите играчи.

– За сметка на това, ние пък ви предлагаме България на тепсия. Нито парите от дрогата, контрабандата, точенето на еврофондове може да се сравни, с приходите от енергетиката.

Младостта или прекомерното самочувствие на Алкалай го принуди да млъкне.

– Руснаци идват за главата на Козела. – каза адвокат Ина Лулчева, докато разлистваше папката пред себе си. Трактора я гледаше учуден.

- Предаден от всички. Гениален ход на Доган.
- Още по-гениално е да инсценира атентат срещу себе си. Преди дни по кортежа му е стреляно. Случаят е засекретен.
- Не и за всички служби. – Трактора продължаваше да се удивява на абсурдния начин, по който се стичаха обстоятелствата.
- Овчаров плете своя кошница. Това ще му даде тотална власт в партията. Над всички. Без значение кой ще бъде лидер и кой секретар. – продължи да докладва юристката.
- Това е причината да ни изхвърлят на боклука. Такива като нас – ненужни на новата система. А каквито и да бяхме, пазехме интересите на България. Днес други страни произвеждат сигурност в страната ни. Други си играят със съдбата на хората... – Трактора го удари на емоции. Бяха излишни. Реалността беше по-силна от всяка една емоция.

Козела заведе семейството си в Мегало Кастро. След като Акулата му докладва за мнимия атентат срещу Доган, всичко в съзнанието на бившата барета и настоящ играч на службите се изясни. Доган печелеше. Това трябваше да му се признае. Беше оставил правителството на ГЕРБ да тегли каиша, заради световната криза, която неговите партньори – евреите, изкуствено причиниха на западния свят. За това Милетиев реши да смени тактиката. Подари

три дни на Теодора и бебето, после реши да се заеме с работа. Беше седнал зад бюрото в работния кабинет на къщата, която бе наел и държеше спейсфона в ръка. Теодора влезе и прекъсна плановете му.

– Ако преча, да изляза... – каза тихо тя.

– Не, влез! – Козела сякаш и заповяда. Посочи ѝ стола пред нея и усети идеалния момент за един планиран от дни разговор. Запали цигара и се вгледа в очите ѝ. От тях извираше жажда. Издуха дима, отвори чекмеджето пред себе си извади дебела кожена папка и я остави на бюрото.

– Това е цялото ми състояние. Милиони в долари, евро, дори рубли, какво ли не. Всичко е пръснато в банки по офшорни зони. За сигурността им се грижи адвокатска кантора в Лондон. Упълномощени са, че ти и Иван сте законните наследници.

– Но...

– Изчакай да довърша, Теодора. – за първи път я нарече по име. Очите ѝ се напълниха със сълзи, гърлото ѝ бе удавено в мъка, защото предусещаше на къде върви разговорът.

– Събери сили да ме разбереш. Прикритието е само временна мярка. Поставен съм в най-жестоката безизходица в целия ми безсмислен живот. Избих маса народ, за да заема местата им и за да получа така желаната амнистия. За да управлявам системата. Днес същата тази система сама ме изхвърля. Докато не изгният и костите ми в гроба, ще проклинам деня, в който животът ми ме сблъска с политиката и властта. Те са болест, от която лек и

изход няма. Мислех си, че съм част от свят, който не съществува. За това нямам място в него. – гласът му се продра от мъжката му гордост и емоцията, която дойде в съзнанието. За това разклатено продължи. – Благодарен съм на съдбата, че ми даде най-ценното. Доказателството, че животът ми не е чак толкова безмислен. Това стана със сина, който ти ми роди. За това дойде време да избирам между неговия и своя живот. И ако цената той да живее, е моята душа – то със сигурност още днес ще я връча на Сатаната.

– Какво искаш да ми кажеш, Иване? – Теодора се удави в сълзите си.

Козела я гледаше как плаче, но реши да е каменен до последно.

– Сигурен съм, че вече съм надушен. Безсмислено е да вярвам, че има точка в света, където мога да се скрия от октопода, който ме преследва. За това не мога да си позволя да ви загубя. Не и вас.

– Иване, плашиш ме...

– Утре сутрин ще ви вземе кола от тук, момиче. Заминавате без мен.

Тя заплака с глас. Той не се сдържа, изправи се и отиде при нея, хвана я за раменете и я раздруса. – Разбираш ли?! Ти и детето сте обречени, ако аз не умра. Първо вас ще убият, докато гледам, после ще ме одерат жив. – сякаш виждаше картината пред себе си. Това го ужаси. Пусна я и реши повече да не се наказват и двамата. Тръгна да излиза и промълви:

– Утре заминавате. Всичко съм уредил. Сбогом!

– Господин Зайгер, Козела е на телефона.

Лек смут. После се чу гласът на Зайгер:

– Тежки дни, а Козел?

– Аз съм в Атина. Хотел „Кандия“. Ще ви чакам утре по това време. Бъдете точен.

Зайгер наистина беше точен. Козела го чакаше, облечен целият в бяло, като за последното си участие, изглеждаше свеж, от очите му лъхаше самочувствие. Това накара Зайгер да започне с ирония:

– Да не би да очаквате, че съм дошъл тук с медали, господин Милетиев?

– Медалите са за измислените герои, мистър Зайгер. Очаквах ви с качулка на палач.

– Нима?

– Театърът не ти се отдава, евреино. И аз, и ти знаем, че продължавате по план, но без мен. Доган така пренареди пъзела, че личният му палач в мое лице вече е излишен. Дори да убием Доган, Ердоган ще продължи да дърпа конците. За това разцепи и ДПС с Касим Дал, за да може да окупира съзнанието на всички живи торпили в България. А вие нямате избор за сега. Трябва да разчистите терена от собствените си играчи, защото мач няма да има. Той е решен предварително.

– Тогава, защо водим този разговор, Козел?

– За да получа гаранции.

– !? – в погледа на Зайгер се четеше „Ама, че на-

глец!“

– Искам сигурност и гаранции, че семейството ми ще бъде тема табу за вас.

Зайгер сякаш си отдъхна. После каза:

– Ако говориш за жената и детето, всеки момент очаквам да са кацнали в Лондон. Ако сме искали да им направим нещо, до сега да сме го направили.

– Нима? – ред беше на Козела да остроумничи.

– Имах усещането, че ще се предадеш, Козел. Но прав си, ако мислиш, че щях да ги използвам за стръв с цел да те хвана. Сега ще ги пусна. Ако беше избрал втория и по-труден път, те щяха да си заминат с теб.

– Нюхът ми пак не ме е подвел. – Козела се усмихна лукаво. После, като че нямаше време, каза:

– В знак на благодарност за гаранциите и за сигурността на семейството ми, съм си позволил да ви оставя последния си подарък.

Очите на Зайгер се отвориха широко. Козела продължи. – В касата на хотела съм оставил една пратка на ваше име. След като лично ликвидирах генерал Гоцев – последният истински жив „Пентхаус“, а след това оглавих структурата му, за да може вашето правителство да вземе властта в страната ми, си позволих да събера целия жив архив на бившата вече служба. В касата е ключът към него с подробни указания къде е той. Скрит е на сигурно място. Той ще ви бъде много полезен занапред, защото ще водите една ужасяващо сериозна война с руското лоби и Анкара. Там са всичките мръсни тайни на прехода и основната партия-играч в дър-

жавата – БКП.

Този път Зайгер нямаше какво да каже. Мъжът пред него наистина показва честта и достойнството си, като за истинско последно причастие. Изправи се, протегна ръката си и каза :

– За мен беше чест, генерал Милетиев.

Козела също се изправи и стисна ръката му.

Козела усети опашката още в ресторанта. Въпреки това, съвсем спокойно влезе в асансьора. Извади мобилния телефон, потърси името и когато „Теодора“ се появи на дисплея, пръстът му сякаш замръзна. Не събра сили да ѝ се обади. Набра номера на гръцката детективска агенция, която нае да се грижат за сигурността на семейството му. Докладваха му, че жената и детето са настанени в указания апартамент в центъра на Лондон и всички формалности с адвокатската кантора са извършени. Тогава Козела почувства лекотата. Изключи мобилния телефон, прибра го във вътрешността на сакото си и излезе от асансьора. Влезе в наетия просторен хотелски апартамент. И във въздуха се усещаше, че само преди няколко минути някой бе ровил тук. Сякаш не му направи впечатление. Съблече сакото си, отиде до мокрия бар, наля си водка, седна на креслото до камината и отпи.

„Кога щяха да действат килърите на Ленгли? Още сега или щяха да изчакат нощта...“, питаше се, осъзнавайки, че отговорът на този въпрос далеч не

го интересуваше. Довърши чашата с водка, отиде бавно до гардероба, извади от джоба на палтото си верния приятел – зигзауера, за стотни от секундата го обърна към себе си. Насочи го към слепочието и...

Чу се гръм. После минути гробна тишина. Двама почти двуметрови нахълтаха в апартамента, след тях влезе и Алън Зайгер с пистолет в ръка.

Иван Милетиев – Козела лежеше на пода с поглед в небититето и продупчена глава. Зайгер приклепна до него и му затвори очите.

– Поздрави Хакел, Сабат и всички останали, Козел. – сякаш прошепна Зайгер и се изправи.

– Обадете се да приберат тялото! – заповяда и напусна апартамента.

КРАЙ

СУПЕР ПРОМОЦИЯ!

ПОРЪЧАЙ КНИГИТЕ :

1. УБИЙ ПУТИН –
ЗАВРЪЩАНЕТО НА КО-
ЗЕЛА

2. УБИЙ
ПУТИН –
ИЗПЪЛ-
НЕНИЕТО НА ПРИСЪДАТА

ДВА ТОМА ОТ НАД 420
СТРАНИЦИ НА СЕНЗАЦИОННАТА
ЦЕНА

ОТ **6** ЛЕВА!

Без цената на
доставката!

ЗА ПОВЕЧЕ ИНФОРМАЦИЯ: 0895 207 003 и top@toppresa.com

Очаквайте скоро още разтърсващи четива от легендата на съвременната българска вулгарна проза Веселин Стаменов!

ВЕСЕЛИН СТАМЕНОВ

**Кървава
власт!**
ВУЛГАРЕН РОМАН

Българска, първо издание

ISBN 978-954-8628-60-0

Издател - „БГ Книг@“

Предпечат – Сибин Майналовски –
0895 895-863, 0876 895-890, merlin74@gmail.com

e-mail на автора: avtorbg@abv.bg

2013 г.